

Giới thiệu Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lãnh Khốc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Sĩ

Thể loại: Hiện đại, hắc bang, nam cường, nữ cường

Cô Lãnh Thiên Thiên vốn cho mình đã có đầy đủ hạnh phúc cho tới khi nhìn thấy chồng mình cùng người đàn bà khác ở chung một chỗ. Cuộc sống tưởng chừng đơn giản bình yên cho tới ngày cô bị người ta truy sát tới mức mất đi đứa con trong bụng. Trải qua nỗi đau lớn Thiên trở thành kẻ lãnh khốc vô tình. Trong đời cô chỉ còn con trai và em gái là những người quan trọng nhất.

Bé Lâm Chính Thần vốn là một siêu cấp tiểu soái ca, từ nhỏ đã rất thông minh và được người ta gọi là thiên tài. Tới năm bé 4 tuổi cùng mẹ và đi bị người ta truy sát rơi xuống vực. Nhìn mẹ khổ sở khi mất đi em bé quyết định từ nay mình sẽ không có cha.

Anh Lâm Phong là người đứng đầu tổ chức sát thủ vốn có một gia đình hạnh phúc nhưng lại vì một hiểu lầm nhỏ mà tan nát. Khi biết rõ sự thật anh phải đối đầu với sự trả thù của vợ yêu, sự xa lạ của con trai. Nhưng vì muốn tìm lại gia đình ngày nào thì dù có phải trở thành kẻ vô sỉ anh cũng chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lãnh Khốc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Lãnh Thiên Thiên luôn cho rằng mình là người hạnh phúc nhất trên đời khi có người chồng hết mực yêu thương, có tiểu bảo bối thiên tài. Cuộc sống của cô vốn rất bình thường, trong một lần vô tình biết chuyện em gái mình Lãnh Băng Tâm phải chứng kiến cảnh cả nhà bị giết cô trở nên trân trọng những gì đang có.

Vì không muốn Băng Tâm phiền lòng Thiên sẵn sàng không tham gia vào hắc đạo, trở thành người phụ nữ bình thường như em gái mong muốn. Cho đến một ngày định mệnh khiến cuộc sống của cô hoàn toàn thay đổi.

Hôm nay là ngày đi khám thai về, Thiên đã mang thai đứa con thứ hai được 7 tháng rồi, cô cùng Băng Tâm và tiểu Chính Thần đi mua sắm sau đó trở về nhà.

"Chị à, chúng ta mang hoa lên phòng để đi." Sau khi bỏ hết đồ đạc đã mua ra và cắm thêm một bình hoa ưng ý Băng Tâm liền nói

"Ừ chúng ta đi thôi." Vậy là Thiên Thiên và em gái mang bình hoa lên phòng ngủ ở trên lầu, tiểu Chính Thần thấy vậy cũng lẻo đẻo leo theo sau.

"Choang." Tiếng chiếc bình hoa rơi xuống đất vỡ tan

Thiên vừa mở cửa phòng ra đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng không thôi, trái tim đau nhói đến không thể được.

Trong phòng lúc này một đôi nam nữ đang hôn nhau say đắm, quần áo xộc xệch, họ bị giật mình liền dừng lại động tác.

Đó không ai khác chính là Lâm Phong chồng cô đang ở cùng với Ảnh một thuộc hạ của anh ta, cuộc đời đúng thật là trở trêu đã để cô thấy cảnh này.

"Chuyện gì thế chị." Tâm nhanh chóng tiến đến vừa nhìn vào trong phòng đã thấy cảnh tượng làm mình tức sôi máu, cô còn chưa làm gì đã thấy chị mình chạy thẳng ra ngoài.

"Mẹ. Mẹ đi đâu vậy." Tiểu Chính Thần lên gần đến nơi thì thấy mẹ khóc chạy thật nhanh ra ngoài.

"Con mẹ nó Lâm Phong anh nhớ ngày hôm nay cho tôi. Sau này đừng bao giờ gặp lại chị tôi và Chính Thần nữa. Sự việc ngày hôm nay anh nhất định sẽ phải trả giá." Băng Tâm tiến vào phòng đánh tới tấp vào người Phong cho tới khi anh ngã xuống sàn.

Nhớ đến Thiên Thiên cô lập tức ôm tiểu Chính Thần lên xe đuổi theo.

Lâm Phong cảm thấy như đầu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra chứ, rõ ràng là vừa rồi mình cảm thấy đau đầu rồi bảo Ảnh đưa về phòng. Không hiểu sao sau đó lại xảy ra hiểu lầm này khiến cho Thiên Thiên đau lòng chứ?

"Đề em đi tìm và giải thích với chủ mẫu." Trên mặt không một biểu hiện, Ảnh bình thản nói nhưng trong lòng sớm đã muốn giết kẻ phá rối chuyện tốt của mình

Vừa rồi cô ta đã bỏ thuốc Lâm Phong, không ngờ mấy người này lại về đúng lúc như vậy. Nhưng mà không sao, những kẻ đó nhất định phải chết trong mắt Ảnh phát ra một tia ngoan độc.

"Được hãy tìm cô ấy về, mang theo một số người đi nữa." Lâm Phong không còn tâm trí để ý đến ánh mắt ác độc của cô ta

"Vâng." Nói rồi Ảnh lập tức đi chọn một số sát thủ hàng đầu nói là đi làm nhiệm vụ.

"Ảnh, lần này chúng ta làm nhiệm vụ gì?" Một trong số những người đi cùng hỏi

"Chủ mẫu phản bội chủ nhân, mang tin tức bán cho kẻ địch. Chúng ta nhận lệnh đi giết cô ta." Ảnh nói dối không chớp mắt(mẹ nó ta muốn đánh chết con mụ này)

"Sao lại như thế chứ? Chủ mẫu vốn rất yêu chủ nhân mà." Người kia nghi ngờ

"Tôi cũng không biết, nhưng mà chúng ta là sát thủ nên hoàn toàn phải làm theo lệnh của chủ nhân là bổn phận." Ảnh lạnh giọng, con đàn bà này đúng thật là đáng chết, đến giờ này mà vẫn còn người bênh vực.

"Chúng tôi đã biết." Người kia thấy vậy đành cho qua

... ..

Sau khi chạy ra ngoài Thiên Thiên cứ tiếp tục đi như người mất hồn, thật sự đây là một cú sốc quá lớn. Thiên đi đến ven đường lúc nào mà không biết, chân vẫn tiếp tục bước xuống thì bị một lực kéo lại phía sau

"Chị bị điên à." Băng Tâm tức giận quát lớn, cô biết bây giờ chị mình rất đau lòng nhưng cũng không nên đến mức mất hồn như vậy.

"Tâm ơi! Chị đau lắm, chỗ này đau như người ta dùng vạn mũi tên đâm vào vậy." Thiên ngồi sụp xuống tay ôm ngực trái nơi trái tim đang rỉ máu

"Mẹ đừng khóc nữa mà, sau này tiểu Chính Thần sẽ rất nghe lời, không nghịch ngợm nữa." Chính Thần thấy mẹ khóc thì vội vàng lấy bàn tay bé nhỏ lau nước mắt của mẹ, chẳng lẽ bé đã làm gì sai khiến mẹ đau lòng. Chẳng qua bé chỉ phá hỏng mấy hệ thống máy tính thôi mà.

"Con ngoan của mẹ, con không có làm gì sai." Thấy con trai đau lòng như vậy, Thiên cũng đau lòng ôm nó vào lòng, đứa trẻ này đúng là thông minh không đúng chỗ rồi.

"Thôi đừng khóc nữa chúng ta đi về nhà. Chị hiện giờ đang mang thai hơn nữa Chính Thần còn nhỏ như vậy rất dễ bị cảm lạnh đấy." Băng Tâm đau lòng kéo hai người đứng dậy chuẩn bị về biệt thự của mình, vừa mới lên xe thì đã thấy một đám xe chạy tới, những người trong xe đều là sát thủ cầm súng bắn về phía họ.

"Hai người cho chắc vào nhé." Nói xong Tâm cũng không kịp làm gì nhiều, chỉ có thể lái xe tránh bọn người kia.

Thiên Thiên cũng bị dọa sợ tới mức chỉ biết ôm chặt tiểu Chính Thần vào trong lòng che chở.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lãnh Khốc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Lãnh Băng Tâm cố gắng tìm mọi cách lượn lách để tránh khỏi sự truy đuổi của nhóm sát thủ. Nhưng chúng nó những 6-7 chiếc xe áp sát liên tục nên cô không thể cắt đuôi chúng được. Hơn nữa vừa lái xe vừa lo tránh bị súng bắn phải mà còn phải chống lại bọn họ nên rất khó khăn.

Cuối cùng Băng Tâm cùng Thiên Thiên chạy đến một đoạn đường núi.

"Chị mau xuống xe." Tâm xuống xe ôm theo tiểu Chính Thần chạy sang bên kia đất tay Thiên chạy đi.

"Á." Đang chạy đến giữa đường Thiên bị trượt ngã một cái rất là đau

"Chị còn chạy được không, bọn chúng sắp đuổi đến nơi rồi." Tâm vừa đỡ Thiên Thiên vừa lo lắng nhìn về phía sau.

"Chị không sao, chúng ta chạy tiếp thôi." Thiên Thiên cố gắng chống chịu, cô biết mình và con trai chính là gánh nặng của Tâm

Nếu là đi một mình có lẽ Băng Tâm đã sớm thoát được từ lâu nhưng giờ lại phải lo cho Thiên và Chính Thần nên không thể thoát được.

Vậy là hai người tiếp tục chạy cho đến lúc đứng trước một bờ vực thẳm không còn đường để chạy nữa.

"Tôi xem các người còn chạy được đi đâu." Ảnh thâm độc nhìn một cô gái, một người phụ nữ mang thai và một đứa trẻ 5 tuổi trước mặt.

"Tại sao cô nhất định phải truy cùng giết tận chúng tôi chứ." Tâm lạnh lùng nói

"Tại vì chỉ khi các người chết tôi mới có thể ngồi vào vị trí nữ chủ nhân của nhà họ Lâm." Ảnh trả lời rất là hùng hồn

"Tôi sẽ rời khỏi vị trí đó, xin cô tha cho chúng tôi đi. Đứa bé trong bụng tôi cũng không có tội gì mà." Đã đến nước này, Thiên Thiên chỉ còn biết nhẹ giọng cầu xin

"Các người hôm nay đừng mơ sống sót mà rời khỏi đây." Ảnh tuyên bố

"Không được, tiểu thiếu gia sẽ gặp nguy hiểm." Một số người trong nhóm sát thủ đi theo vừa kịp chạy đến

"Cô hãy nhớ, nếu tôi sống sót ra khỏi đây tôi nhất định sẽ khiến cô sống không bằng chết." Băng Tâm nhìn Ảnh gần từng chữ một

"Rất tiếc là tôi sẽ không để cô sống sót rời khỏi đây." Ảnh rút một cây súng bắn thẳng về phía Thiên Thiên. Tâm chắn lại viên đạn nhưng cả cô cùng Thiên Thiên, Chính Thần đều bị trượt chân ngã xuống vực.

"Cô giám làm vậy, tôi phải báo với chủ nhân." Các sát thủ quay lại chuẩn bị trở về

"Các người nghĩ mình có thể sống sao." Ảnh cười tươi nhân lúc họ chưa kịp phản ứng liền bắn chết toàn bộ.

"Hừ vị trí chủ mẫu này ta nhất định phải giành được." Nói rồi Ảnh cúi xuống lấy bùn đất trát lên người, lên mặt.

Tay cô ta cầm con dao nhỏ tự cứa rách tay, chân, quần áo. Cô ta cũng không quên rũ một chút tóc ra tạo cho mình dáng vẻ chật vật nhất có thể sau đó lên xe về nhà họ Lâm (con mẹ nó ta muốn giết người, tức quá.)

Bị rơi xuống vực, Tâm tìm cách giảm tổn thương của hai người thân xuống mức thấp nhất còn bản thân lại chịu rất nhiều vết thương.

Xuống đến đáy vực, Thiên Thiên đã bị ngất đi máu không ngừng chảy xuống chân, tiểu Chính Thần được bảo vệ cẩn thận nên không bị thương mấy chỉ trầy xước vài chỗ thôi.

"Mẹ ơi, mẹ Thiên bị sao vậy." Chính Thần thấy mẹ chảy máu thì rất lo lắng

"Không sao đâu, để mẹ gọi người tới giúp." Tâm cố gắng trấn an đứa trẻ

"Vâng." Thần chỉ còn biết cách tin vào dì mình

"Hàn Long mau cho Lưu Ly báo nó đến cứu chị." Băng Tâm xoay chiếc hoa tai

"Chị đang ở đâu, xảy ra chuyện gì thế?" Hàn Long vừa nghe nói vậy đã cuống quýt cả lên.

"Chị không biết, mau sử dụng hệ thống định vị tìm kiếm đi." Tâm vừa nói tay vừa bịt vào chỗ máu đang chảy ra ở bụng do vừa rồi đỡ cho Thiên Thiên.

"Chị cố gắng lên chờ em nhé." Hàn Long vừa nói vừa kết nối hệ thống định vị để tìm kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lãnh Khốc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

"Lưu Ly, chị hai xảy ra chuyện rồi giờ anh gửi bản đồ cho em đến giúp chị ấy nhé." Hàn Long vừa dò được vị trí đã gọi cho Lưu Ly

"Em biết rồi, anh bảo Tường Vy chuẩn bị trước đi." Lưu Ly nói nhanh rồi cúp máy bắt đầu điều động người đi tìm.

"Tường Vy, chuẩn bị phòng bệnh trước đi chị hai gặp chuyện rồi." Hàn Long lại gọi cho một người khác

"Thật sao, em đi ngay." Tường Vy cuống cuống đi sắp xếp việc trong bệnh viện

Lưu Ly theo bản đồ đến vùng núi tìm rất lâu sau mới thấy vị trí của Băng Tâm, Thiên Thiên và tiểu Chính Thần.

"Chị sao lại thế này." Vừa thấy 3 người, Luru Ly đã cuồng cuồng chạy đến ôm Thiên Thiên đang ngất xỉu.

"Còn không mau đỡ chị hai và tiểu thiếu gia dậy." Thấy lũ thuộc hạ còn chậm chạp ở phía sau, Luru Ly tức giận quát lớn.

"Chị hai sao có thể bị thương như vậy chứ?" Mấy người vừa đỡ Băng Tâm và Chính Thần dậy vừa thắc mắc.

"Là bị người ta hãm hại." Tâm nói, sắc mặt đã tái nhợt nhưng vì khả năng che giấu của cô rất cao nên không ai biết cô bị thương nặng.

"Là kẻ nào? Để bọn em đi xử lý chúng." Một thuộc hạ tức giận lên tiếng

"Bây giờ mau đến bệnh viện đi đã, những chuyện khác thì nói sau, hiện tại chị Thiên đang trong tình trạng nguy hiểm." Băng Tâm đòi đi sự chú ý của mọi người, đã là người đắc tội với cô chắc chắn sẽ có kết cục rất thê thảm.

"Vâng, mau chóng đến bệnh viện." Luru Ly chấp hành mệnh lệnh nghiêm chỉnh.

... ..

Trong lúc đó ở tại nhà Lâm Phong anh đang đứng sốt ruột chờ xem Thiên Thiên có về không. Đúng lúc này chiếc xe của Ảnh về tới nơi.

"Chủ nhân." Cô ta vờ ngã cả thân thể xuống đất sau đó giả bộ đau đớn yếu ớt gọi Lâm Phong.

"Ảnh, sao rồi Thiên Thiên và Chính Thần đâu?" Lâm Phong đỡ cô ta dậy nhưng cũng không quên hỏi về vợ và con trai.

"Cái này...." Ảnh cúi đầu như người làm sai nhưng trong lòng vốn đã bốc hỏa từ lâu. Vì có gì mình bị thương mà chủ nhân lại không lo lắng gì mà ngược lại còn đi hỏi chuyện của con đàn bà kia chứ?

"Sao rồi." Phong dùng ánh mắt lo lắng nhìn Ảnh chăm chăm

"Là Lãnh Băng Tâm không cho ai đưa chủ mẫu đi, cô ấy đã giết toàn bộ người của chính ta còn nói là chủ mẫu sẽ vĩnh viễn không trở về." Ảnh nhẹ giọng nói, hừ bọn họ đã chết hết rồi sao người có thể gặp được, trong mắt cô ta lóe lên tia vui mừng nhưng rất nhanh được che giấu.

"Sao cô không mang họ về?" Lâm Phong bắt giác siết chặt cánh tay đang đỡ Ảnh.

"Em cũng muốn đưa họ về nhưng không đánh được Lãnh Băng Tâm nên đành chịu." Ảnh giả bộ tội nghiệp nói, con đau từ cánh tay truyền đến khiến cô ta nhúm mày.

"Được rồi, cô đi chữa trị vết thương đi." Lâm Phong buông cô ta ra, lạnh nhạt nói rồi đi vào trong nhà.

Chủ nhân sao người bắt công như vậy? Sẽ có một ngày anh nhất định là của em và còn cả vị trí nữ chủ nhân nhà họ Lâm nữa. Ánh mắt Ảnh chất đầy lòng tham nhìn về bóng lưng Phong.

"Alo....tôi muốn các người truy sát một người....Lãnh Thiên Thiên....tôi sẽ để các người có được hai bang phái lớn của riêng mình.....được thành giao." Ảnh lấy điện thoại ra gọi cho một người nào đó. Tuy rằng đã bị rơi xuống vực nhưng chưa chắc cô ta đã chết, vẫn nên cẩn thận hơn.

"Tôi xem mạng cô lớn đến nỗi nào?" Ảnh âm độc cười nhìn chiếc điện thoại trong tay.

... ..

"Tình hình thế nào?" Tới bệnh viện Băng Tâm đã lo lắng hỏi Tường Vy đã đứng chờ sẵn ở cửa.

"Chị hai, bị xuất huyết quá nhiều em sợ sẽ ảnh hưởng đến tính mạng người mẹ, còn đứa bé trong bụng thì chắc chắn không giữ được rồi." Tường Vy nhanh chóng báo cáo

"Đứa bé thì mất cũng không sao nhưng nhất định phải giữ được người mẹ cho tôi." Băng Tâm đau lòng nhìn Thiên Thiên.

"Vâng em biết rồi." Tường Vy nói rồi đi thẳng vào phòng giải phẫu

"Chỉ đi đưa tiểu thiếu gia nghỉ ngơi đi, em sẽ đứng đây chờ nếu có kết quả thì lập tức thông báo cho chị." Luru Ly nhìn Băng Tâm không đành lòng mà nói.

"Không cần đâu em đưa Chính Thần đi nghỉ đi." Băng Tâm nói.

"Con muốn ở đây cùng mẹ cơ." Chính Thần dùng đôi mắt ngập nước nhìn Tâm

"Con còn nhỏ phải đi ngủ chứ." Tâm dịu dàng xoa đầu đứa bé

"Chính Thần không phải trẻ con, con là một người đàn ông sau này bảo vệ mẹ." Chính Thần cương quyết nói.

"Thôi được rồi, vậy con ở đây đi." Tâm lắc đầu bất lực nhìn Thần

"Sao mà lâu vậy vẫn chưa thấy mẹ Thiên Thiên ra?" Bé lo lắng nhìn cửa phòng cấp cứu đang đóng chặt.

"Không sao đâu con, ngồi xuống đây chờ mẹ con ra nào." Băng Tâm ngồi xuống một chiếc ghế và vỗ xuống chiếc ghế bên cạnh.

"Vâng ạ." Chính Thần ngồi lên ghế chờ trước cửa phòng cấp cứu.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lành Khốc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

"Tình hình sao rồi?" Cửa phòng cấp cứu vừa được mở ra Băng Tâm đã chạy lại gần hỏi Tường Vy

"Chị hai yên tâm, tình hình của chị Thiên Thiên đã ổn định rồi, nhưng đứa bé thì không thể giữ được." Tường Vy buồn rầu nói, tuy cô đã cố gắng hết sức nhưng đứa trẻ vẫn không giữ được.

"Vậy chị ấy bao giờ thì tỉnh lại?" Tâm hỏi

"Chị ấy bị mất máu quá nhiều nên chưa biết khi nào sẽ tỉnh lại. Nhưng việc mất đi đứa con sẽ là cú sốc rất lớn về tinh thần đối với chị ấy." Đối với người mẹ mà nói cú sốc này thực sự là quá lớn.

"Ừ không nguy hiểm là..." Tâm chưa nói hết câu thì cảm thấy trước mặt tối sầm lại

"Chị hai, chị sao vậy?" Lulu Ly đứng ngay phía sau nên kịp thời đỡ lấy cô

"Máu, chị hai bị thương mau cấp cứu đi." Lulu Ly cảm thấy bàn tay đỡ ở bụng Băng Tâm ướt, khi giơ tay lên chỉ thấy cả bàn tay mình đã nhuộm đầy máu. Cô vội đỡ Tâm lên để các y tá cùng Tường Vy tiếp tục làm thêm một ca phẫu thuật nữa.

"Tiểu thiếu gia, mẹ cậu đã được đưa về phòng nghỉ bằng thang máy chuyên dụng rồi, để tôi đưa cậu đến đó nhé." Lulu Ly quay người lại thấy tiểu Chính Thần vẫn đang sợ hãi nhìn cửa phòng cấp thì nhẹ nhàng nói

"Mẹ tiểu Tâm sao thế, sao người mẹ nhiều máu vậy." Bé cũng không biết tại sao mẹ lại bị thương như thế.

"Tiểu thiếu gia yên tâm, chị ấy chỉ bị thương chút thôi. Để tôi bế cậu đến phòng nghỉ cùng mẹ cậu, bao giờ chị hai tỉnh tôi sẽ báo ngay với cậu." Lulu Ly nói xong không cho phép Chính Thần cự tuyệt mà bế thẳng cậu đến phòng mà Thiên Thiên đang nằm.

... ..

"Mẹ đừng khóc mà, mẹ khóc con sẽ đau lòng lắm đấy." Hôm sau khi Thiên Thiên tỉnh dậy biết mình đã mất đi đứa nhỏ thì đau lòng khóc mãi không thôi. Chính Thần thấy mẹ khóc liền bò lên giường dùng bàn tay bé nhỏ lau đi từng giọt nước mắt cho Thiên Thiên.

"Chính Thần à, cha con không cần mẹ con chúng ta nữa rồi. Bây giờ cha con chỉ cần người phụ nữ đã hại chết em con thôi." Thiên khóc rất nhiều, nước mắt cứ trào ra mãi không có cách nào kìm lại được, thực sự trái tim cô đau rất đau. Cô không biết làm gì hơn chỉ có thể ôm con trai mà khóc lớn.

"Mẹ à, không sao đâu sau này Chính Thần sẽ bảo vệ mẹ con chỉ cần có mẹ thôi không cần cha nữa, mãi mãi không cần cha nữa." Thiên Thiên khóc nhiều quá nên ngủ thiếp đi, Chính Thần thấy mẹ khóc đau lòng đến thế thì không khỏi thương tâm. Bé ghét ai làm mẹ đau lòng, chỉ cần làm mẹ khóc thì bất cứ ai cũng không thể tha thứ được, kể cả người đó là cha.

"Chị không được em không đồng ý." Băng Tâm vừa tỉnh dậy đã nghe Thiên Thiên đòi đi đặc huân để trở thành sát thủ thì nhất quyết phản đối.

"Chị nhất định phải đi." Nghĩ đến việc mình không có đủ thực lực để bảo vệ đứa con trong bụng cũng như trả thù thì Thiên kiên quyết muốn đi.

"Em đã nói rồi, không được là không được." Băng Tâm giận quá nên lớn tiếng hấn lên, cô không muốn chị mình đi vào hắc đạo

"Đã vậy thì chỉ còn cách này thôi. Mau giữ nó lại." Thiên vừa nói xong thì Hàn Long, Lulu Ly, Tường Vy ở phía sau lập tức tiến đến giữ chặt người Tâm.

Sau khi hoàn thành xong công việc của mình sớm, Hàn Long lập tức đến bệnh viện thăm Thiên Thiên và Băng Tâm. Cậu được nghe kể về chuyện đã xảy ra với Thiên Thiên thì rất tức giận nên khi cô ấy nhờ cậu giúp đỡ để không chế Băng Tâm thì cậu lập tức đồng ý.

"Tâm à chị xin lỗi." Thiên Thiên tiến lại gần tiêm mũi thuốc vào người Băng Tâm.

"Luru Ly, Tường Vy, sau khi đào tạo xong cho chị tôi hãy tự mình đến Thiên Đường để chịu phạt đến lúc tôi cho phép rời khỏi đó mới được ra ngoài." Trước khi mất đi ý thức Tâm vẫn nói ra một câu.

"Chị tìm cho chị ấy thứ gì vậy?"

"Là một loại thuốc khiến con bé tạm thời mất đi trí nhớ. Ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu khóa huấn luyện." Thiên nói rồi bỏ ra ngoài

"Xin lỗi chị hai, bọn em đều là muốn tốt cho chị thôi." Luru Ly, Hàn Long, Tường Vy nhìn Băng Tâm nói. Họ không muốn người bên cạnh Băng Tâm yếu đuối, như vậy sẽ rất nguy hiểm cho cô.

"Này tôi muốn các người giúp." 3 người Ly, Long, Vy vừa ra khỏi cửa đã bị Chính Thần chặn lại

"Tiểu thiếu gia muốn chúng tôi giúp gì nào." Hàn Long ôm Chính Thần lên hôn vào mặt cậu một cái. Phải nói là tiểu Chính Thần là một đứa trẻ có khuôn mặt siêu cấp đẹp trai, dễ thương nên ai vừa nhìn thấy cậu cũng đã muốn ôm hôn cho đã.

"Hàn Long, anh có thể đừng háo sắc như thế được không?" Chính Thần khinh bỉ liếc Hàn Long.

"Điều đó là không thể. Mà cậu muốn chúng tôi giúp gì?" Hàn Long vừa nói vừa tiếp tục hôn lên mặt đứa bé trong ngực.

"Tôi muốn có đợt đặc huấn riêng." Đôi con ngươi trong suốt của Chính Thần chớp chớp nhìn 3 người.

"Chuyện này không được, cậu còn quá nhỏ." Tường Vy vừa nghe đã lập tức phản đối.

"Nếu như không cho tôi đi, tôi sẽ đem bán đầu giá những thiết bị tối tân nhất của cô. Còn có tôi sẽ không cho 2 người gặp nhau nữa." Chính Thần nhìn về hướng Tường Vy và 2 người còn lại đe dọa.

"Cho dù cậu có làm gì cũng không được." 3 người đồng thanh

"Được vậy tôi tự mình đến Ý nhờ họ huấn luyện

"Thôi được, nhưng mà chúng tôi chỉ để cho cậu luyện tập một số kỹ thuật phòng thân thôi." Nghe vậy cuối cùng 3 người đành phải thỏa hiệp

"Được vậy mai chúng ta bắt đầu." Chính Thần cười vui vẻ, bé đứng thật không hổ danh là bảo bối thiên tài mà hắc hắc.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lãnh Khóc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Si* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Sau ngày hôm đó Băng Tâm được sắp xếp một thân phận mới để không ai biết còn mẹ con Thiên Thiên thì bắt đầu đặc huấn riêng rẽ.

Việc mình tham gia đặc huấn đã được tiểu Chính Thần dùng đủ mọi cách từ dụ dỗ đến uy hiếp để không ai nói cho Thiên Thiên biết.

Hằng ngày Thiên phải bắt đầu học những điều cơ bản như nâng cao thể lực, bắn súng, sử dụng các loại vũ khí, công nghệ thông tin.... Tóm lại là Thiên Thiên phải học tất cả những điều để có thể trở thành sát thủ.

Trong thời gian này Chính Thần cũng được dạy cách chạy trốn, ẩn dấu hơi thở để không bị ai phát hiện, sử dụng một số loại thuốc mê, độc được để phòng vệ. Ngoài ra Chính Thần cũng học thêm cách sử dụng máy tính trở thành một hắc cơ và cậu cũng tự học cách chế tạo bom, bắn súng.

Ảnh cũng không rảnh rồi, cô ta liên kết với hai tên vô danh tiểu tốt, giúp chúng đứng đầu bang lớn nhưng với điều kiện là phải truy sát Thiên Thiên.

Sau khi học một số kỹ năng cơ bản, Thiên Thiên bắt đầu được huấn luyện thực sự với hàng loạt cuộc ám sát bất ngờ, không kể ngày hay đêm.

Chưa nửa năm Thiên Thiên từ một cô gái nhu nhược, mềm yếu đã trở thành kẻ máu lạnh vô tình, giết người không ghê tay. Cũng trong thời kỳ này, tính tình cô trở nên ngày càng lạnh lùng, tàn khốc vô tâm.

Tuy vậy cô vẫn chưa dừng lại ở đó mà bắt đầu lập ra tổ chức sát thủ "Thiên Thần". Nhờ sự giúp đỡ của Luru Ly và Tường Vy mà mới hơn một tháng tổ chức này đã vươn lên vị trí đối đầu với Lâm Môn của Lâm Phong.

Tiểu Chính Thần cũng có thành tích rất xuất sắc, bé trở nên thông minh hơn trước, dưới trướng cũng đã có 3 băng đảng lớn trong thế giới ngầm.

Sau nửa năm bày mưu tính kế, cuối cùng Ảnh cũng đã thành công giả vờ mang thai con của Vân Phong.

Trong một lần Lâm Phong uống say cô ta đã đưa anh về phòng và gài bẫy, bản thân lại đi tìm một người đàn ông làm mình có thai rồi nói với Lâm Phong đó là con anh ta. Vì say rượu nên Phong không nhớ gì cả, nhưng anh ta nghĩ đã là con của mình thì nên có trách nhiệm. Vậy nên Vân Phong đã để Ảnh sống tại một căn hộ do mình mua, thỉnh thoảng anh cũng đến đó nhưng không bao giờ ở lại và chạm đến Ảnh dù chỉ một lần.

"Chỉ nghĩ có nên để Thiên Thiên biết chuyện này không?" Luru Ly nhìn Tường Vy, khi biết tin Ảnh mang thai thực sự cô rất tức giận chỉ muốn một dao đâm chết tên Lâm Phong ngựa đực kia thôi. Lãnh Băng Tâm nói không sai, đàn ông toàn một lũ ngu si chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

"Em nghĩ sao mà hỏi câu đó?" Tường Vy liếc mắt khinh thường nhìn Ly

"Sao lại nhìn em bằng ánh mắt đấy?" Ly mờ mịt không hiểu

"Nói ra thì mẹ tôi sẽ không giữ được bình tĩnh nữa chứ sao, ngu ngốc." Chính Thần không biết leo từ đâu gõ một cái rỗ mạnh lên đầu Luru Ly

"Vậy chúng ta phải làm gì?" Luru Ly vẫn còn mơ màng không hiểu.

"Tôi phát hiện ra cô và Hàn Long yêu nhau đúng là trời sinh một đôi." Chính Thần nghe vậy thì mỉm cười nói một câu chẳng đâu vào đâu cả.

"Tiểu thiếu gia, cậu phát hiện ra muộn quá đấy." Tường Vy ở một bên tủm tỉm cười.

"Chuyện chúng tôi yêu nhau thì có liên quan gì đến việc này?" Luru Ly nhú mày khó hiểu.

"Đúng một kẻ ngốc nghếch và một kẻ ngu dốt yêu nhau, hừ thế cô nghĩ tiếp theo chúng ta cứ để cho người đàn bà kia sống vui vẻ sao?" Chính Thần hừ lạnh liếc Luru Ly.

"Cậu... Tức chết tôi. Thế tiếp theo làm gì?" Luru Ly tức giận chỉ tay thẳng vào Chính Thần rồi lại phải tự bỏ tay xuống.

"Tất nhiên là phải làm cho cô ta không có cuộc sống yên ổn rồi." Tường Vy chán nản nói, không hiểu sao đầu óc Luru Ly lại chậm hiểu thế không biết được?

"Tôi vừa nghĩ ra cái này để trị cô ta, có muốn nghe không?" Chính Thần cười quỷ dị khiến 2 cô gái ngồi cạnh lạnh cả sống lưng. Lúc trước mỗi lần Chính Thần nở nụ cười này là y như rằng có người bị hành hạ đến khổ sở.

"Hai người lại đây." Chính Thần vẫy tay thế là 2 lớn 1 nhỏ chụm đầu vào cùng một chỗ thì thâm to nhỏ.

"Làm như vậy liệu cô ta có sợ không?" Tường Vy chống cằm hỏi

"Đúng vậy, tôi còn chả sợ nữa là cô ta." Luru Ly bổ sung

"Tất nhiên là phải bỏ thêm ít thuốc rồi." Chính Thần khinh bỉ liếc 2 người, đúng là ngu ngốc giám nghĩ ngờ trí thông minh của bé.

"À hiểu rồi, nhưng mà lấy thuốc ở đâu ra." Hai người đồng thanh rồi cả hai quay lại hỏi.

"Thế 'Thiên Đường' của mẹ tiểu Tâm lập ra để làm cảnh à?" Chính Thần tức giận gõ đầu mỗi người 1 cái.

"Được rồi, giờ tôi đi lấy thuốc còn cậu và Luru Ly đi chuẩn bị nhé." Tường Vy gật đầu nói, tiểu thiếu gia đúng thật là thông minh, sao mình lại không nghĩ ra nhỉ?

"Ừ, chia nhau ra việc ai người ấy làm nhé." Chính Thần nói xong thì cả 3 người mỗi người chạy về một hướng khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lãnh Khóc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Sau khi rời khỏi nhau một thời gian, cuối cùng 3 người tập trung trên chiếc xe có bề ngoài là xe tải nhưng trong thùng phía sau lại được bố trí như một căn phòng với đầy đủ tiện nghi. Điểm đặc biệt nhất là trong chiếc xe có chứa rất nhiều các thiết bị công nghệ cao hàng đầu.

"Thế nào phần quà của người đủ cả rồi chứ?" Chính Thần cười tươi như hoa

"Đủ rồi, đảm bảo khiến cho người nhận vui mừng thông thể tả được." Luru Ly cười gian xảo.

"Phần của tôi chắc chắn là không thiếu thứ gì rồi?" Tường Vy nhếch môi

"Được, đầu tiên là dò tìm nơi ở của cô ta đã." Nói rồi Chính Thần nhanh chóng ngồi vào trước bàn máy tính bắt đầu khởi động tất cả thiết bị lên.

"Thế nào tìm được chưa?" Thấy Chính Thần gõ bàn phím 3 phút mà vẫn chưa có kết quả Luru Ly nhú mồm.

"Chờ chút tôi cho 2 người xem cái này hay lắm." Chính Thần vừa nói tay vừa tiếp tục lướt trên bàn phím.

"Xong, 2 người nhìn màn hình xem." Chính Thần gõ phím enter một cái rồi bé cười đắc ý nói với 2 cô gái đứng cạnh.

Sở dĩ bé tự mình tìm mà không cần đến họ là bởi vì bé trải qua huấn luyện liền trở thành lão sư trong giới hắc cơ. Từ lúc hoàn thành đặc huấn đến nay, bé đã có trình độ ngang ngửa với Hàn Long, bé tin rằng chỉ vài năm nữa thôi bé nhất định có thể vượt qua anh ta bởi vì bé là thiên tài mà (tự kỷ một cách thái quá.)

"Tổng cộng có 23 người canh giữ xung quanh, trong nhà có thêm 3 sát thủ giả dạng người giúp việc chặc chặc chặc Lâm Phong cũng quá mức bảo vệ cô ta đi." Tường Vy nhếch môi cười nhạt, hiện tại cô đang tức tới mức muốn giết người.

"Thật không ngờ chỉ là một con đàn bà lại có thể khiến Lâm Phong bảo vệ đến thế. Ngoài khu vực nhà có hơn 50 tên xã hội đen nữa, đúng là có tật giật mình." Luru Ly cũng không tiếc lời châm chọc.

"Giờ cậu nghĩ làm sao mà vào trong tặng quà đây." Tường Vy nhưn mồm nhìn Chính Thần đang bưng bưng lừa gạt.

"Lại đây." Chính Thần nháy mắt

"Bây giờ chúng ta....." 3 người thân bí chụm đầu vào một chỗ (tác giả bị đuổi ra xa không nghe được.)

"Thật không ngờ cậu cũng nhiều trò thật." Luru Ly cảm thán nhìn đứa trẻ trước mặt

"Ý kiến hay, nhưng tôi có đem theo bom mê, còn cả súng mê nữa." Tường Vy đang cười chột nhó ra một việc rất quan trọng.

"Đây này, tôi đi là phải có nhiều phương án chứ đâu có cầu thả như mấy người." Chính Thần bỏ 5 trái bom mê mi ni và 3 khẩu súng mê loại 50 viên rồi liếc mắt khinh thường nhìn 2 người trước mặt, không hiểu sao họ có thể sống mà tồn tại trong cái thế giới hắc đạo này nữa hazi.

"Chỉ là không cần thận thôi mà." Luru Ly bĩu môi phản bác, thật không ngờ cả đời làm việc chu toàn hôm nay lại bị một tên nhóc miệng còn hôi sữa chỉ trích.

"Cậu không cần phải nói thẳng như vậy chứ thiếu gia, dù gì chúng tôi cũng là bị cậu lôi kéo đến đây mà." Tường Vy buồn bực, chuyện này mà bị đồn ra ngoài thì còn ra thể thống gì nữa chứ.

Đang đi tuần quanh khu nhà chốt 50 người ngoài đường từ từ biến mất từng người một mà không ai phát giác, 3 bóng đen 2 lớn 1 nhỏ thành thạo ngồi trên tường rào chuẩn bị vào nhà Ảnh. Chiếc tường này được bảo vệ bởi sóng điện cực mạnh vậy mà không biết giờ này nguồn sóng điện cao áp đó đã chạy đi đâu rồi.

"hơn 40 giây nữa bọn chúng sẽ tập trung lại để trao đổi và giao ca với nhau, 2 người nhớ ném chuẩn vào nhé." Chính Thần nói nhỏ đủ để 2 người bên cạnh nghe thấy.

"Biết rồi, nói mãi, thích thì cậu ném đi." 2 người đồng thanh quát kẻ đáng ghét đang không ngừng lải nhải kia.

"Tôi mà khỏe hơn chút nữa thì khỏi phải bàn." Chính Thần bĩu môi, tại bé không ném được ra xa như họ thôi chứ bộ, đợi vài năm nữa bé nhất định sẽ ném xa hơn họ hừ.

"4...3...2....1...ném." Chờ đến khi 23 người tập trung một chỗ bé yêu bắt đầu đếm để 2 người bên cạnh ném bom cùng lúc.

"Xi." 23 người vừa tập trung lại chợt nghe thấy một tiếng này rồi tất cả như lá mùa thu rụng lả tả nằm trên mặt đất.

"Xong, còn 3 người trong nhà đành nhờ 2 người." Chính Thần nháy mắt ra hiệu

"Xong hết rồi sao?" Hơn 1 phút sau Luru Ly và Tường Vy đã đứng ở cửa ra hiệu cho cậu đi vào trong.

"Tất nhiên, cậu xem thường khả năng của bọn này hả." 2 người liếc xéo đứa trẻ rồi quay đầu vào trong trước.

"Tôi đâu có a." Chính Thần đi theo phía sau tay không tự nhiên mà vuốt chóp mũi

"Các người là...." Nhìn thấy người lạ vào phòng mình, Ảnh giật mình hỏi còn chưa kịp nói hết câu đã thấy trước mắt tối sầm.

"Đúng là đồ đàn bà lắm lời." Luru Ly và Tường Vy thấy cô ta ngã xuống thì theo bản năng nhìn về phía sau đã thấy Chính Thần hừ nhẹ tự nhiên cất súng mê vào túi như chưa có chuyện gì xảy ra.

"Được rồi, giờ thì bắt đầu tặng quà cho cô ta nào." Chính Thần cười lạnh, kẻ giám làm mẹ đau lòng nhất định phải tặng món quà thật lớn mới được.

Nhìn nụ cười vô cùng "ngây thơ" trên mặt đứa trẻ, Lưu Ly cùng Tường Vy cùng cảm thấy lạnh sống lưng. Ngoài nụ cười của Lãnh Băng Tâm, đây là nụ cười thứ 2 khiến họ có cảm giác này.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lãnh Khốc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

"Thuốc này là loại nào thế." Nhìn Chính Thần bỏ ra một ống thuốc nhỏ, Tường Vy tò mò hỏi.

"Loại nặng nhất." Chính Thần không để ý chỉ trả lời bằng quơ rồi tiếp tục lấy kim tiêm ra hút thuốc vào

"Cậu đủ ác rồi đấy." Lưu Ly cười tươi rói

"Cho cô ta nếm chút mùi vị, đợi mẹ tiểu Tâm về xử lý cô ta sau." Chính Thần vừa nói vừa tiêm thuốc vào người Ảnh

"Bây giờ làm gì tiếp theo?" Tường Vy chống người vào tường lười biếng nói

"Hai người đi dài mấy đồ vật đó ra đi." Chính Thần nhẹ giọng phân phó

"Bọn tôi làm việc mà cậu đứng chơi sao?" Lưu Ly nhướn mày, tên tiểu tử này đúng là đáng chết mà.

"Hừ tôi đi gắn camera để tí còn xem nữa đồ ngu ngốc." Chính Thần chán ghét nói, người lớn rồi mà còn tị nạnh với đứa trẻ con.

Vậy là mỗi người đều trở về làm công việc của mình, không nói lời nào mà nhanh chóng hoàn thành rồi trào ra khỏi căn nhà của Ảnh.

Trong phòng Ảnh chỉ còn lại mình cô ta, nhưng cũng không được bao lâu thì cô ta từ từ mở mắt ra.

"Á á á...." Không bao lâu sau một tiếng hét vang lên làm cho tất cả mọi người đều giật mình, tất cả những người bảo vệ ở đây đều chạy vào.

"Ừa...ọe....ọe..." Sau khi vào phòng tất cả sát thủ gì đó đều nhìn cảnh tượng này mà nôn ọe, khuôn mặt Ảnh tái nhợt đứng giữa căn phòng.

"Ha ha ha ha...." Trong thùng một chiếc xe tải ở bên ngoài thì có 3 con người đang ôm bụng cười như điên, không một người nào để ý đến việc hình tượng của mình bị tàn phá nghiêm trọng.

"Chính Thần cậu thật là lợi hại." Lưu Ly vừa cười giơ ngón cái ra hiệu với Chính Thần

"Cậu đúng là có tài chính chết người khác mà." Tường Vy thường ngày ít cười giờ cũng khoa trương cười lớn.

"Giờ các người mới biết tài năng của siêu cấp soái ca tôi đây sao." Chính Thần cười tươi như hoa.

Thật ra thì cũng không có gì, chỉ là vừa rồi Chính Thần đã tiêm cho Ảnh một mũi thuốc khiến người bị tiêm vào thường xuyên gặp phải ác mộng, tinh thần luôn trong trạng thái lo sợ không được yên ổn.

Còn Lưu Ly và Tường Vy thì đi té máu khắp phòng, tiện tay đem vài con chuột chết, bọ chết, một chút rán, vài loại động vật chết đã bị phân hủy.... Tạo cho căn phòng mùi hương đặc trưng cũng như cảnh tượng bẩn thỉu, dơ dáy.

"Thôi chúng ta mau về thôi nếu không mẹ tôi lại phát hỏa đấy." Chợt nhớ đến mẹ sẽ lo lắng không khỏi giật mình khi thấy trời đã tối muộn.

Chính Thần quên mất, từ gần một năm trước lúc đưa em trong bụng mẹ mất đi mẹ đều không ngừng bảo hộ sợ sẽ mất đi mình. Thực ra cậu cũng rất yêu mình, tất cả nỗi sợ trong lòng mẹ đều do người đàn bà kia gây ra, sau này nhất định phải cho cô ta trả cái giá thật đắt.

"Mau lên, nếu không toàn bộ Thiên Thần sẽ bị điều động đi tìm đó." Nghe Chính Thần nhắc nhở, Lưu Ly giật nảy mình.

Vậy là 3 người phóng xe như bay trở về biệt thự của Thiên Thiên để lại căn nhà của Ảnh đang rối tung rối mù và một kẻ sau này sẽ bị hành hạ đến đau khô, không được sống thoải mái.

Thấy nhà đã tắt đèn, ba người thăm thò phào nhẹ nhõm rón rén đi vào trong nhà nhưng đi chưa được 2 bước thì đèn đột ngột sáng hết cả lên.

"Các người đi đâu về." Một giọng nói lạnh băng vang vọng giữa căn biệt thự im ắng

3 người lập tức giật mình, mỗi người một suy nghĩ trong đầu

Xong rồi, lần này chắc chắn mẹ sẽ xử lý đẹp mình rồi, Chính Thần nhắn nhủ khuôn mặt tuấn tú.

Xong, lần này chết chắc, cả Luru Ly và Tường Vy run rẩy không dám ngẩng đầu nhìn người đang đứng trước mặt họ.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lành Khốc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

"Nói, đi đâu về." Giọng nói lạnh buốt của Thiên Thiên vang lên khiến 2 lớn 1 nhỏ không tự chủ mà run mình.

"Mẹ à, thật ra bọn con chỉ đi ra ngoài chơi một chút mà quên mất thời gian nên về muộn thôi mà." Chính Thần cười nịnh nọt

"Đúng vậy, tại tiểu thiếu gia đòi ra ngoài chơi." Luru Ly cười cứng ngắc

"Phải đó, hơn nữa chúng tôi đã giục mấy lần rồi mà cậu ấy vẫn không chịu về nên mới kéo dài đến bây giờ." Tường Vy trực tiếp bổ sung

Chính Thần nghe vậy chỉ biết cúi đầu len lén trừng mắt nhìn 2 người, Luru Ly và Tường Vy thì lại bày ra bộ dạng biết lỗi chỉ cúi đầu mất nhìn mũi, hai tay đan vào nhau. Thật ra cũng không thể trách bọn họ nha, nếu để Thiên Thiên biết họ đã đi đâu thì đảm bảo họ sẽ chết rất thảm. Vì vậy Chính Thần à, thật sự xin lỗi cậu.

"Thật vậy sao?" Thiên Thiên nhếch môi cười nhạt hỏi

"Thật." 3 người còn lại lập tức gật đầu như giả vờ

"Thế thì chỉ xử lý nhẹ thôi nhé." Thiên Thiên cười dịu dàng

"Dạ." 3 người lại đồng thanh, trong lòng ai cũng thờ phào nhẹ nhõm

"Luru Ly, Tường Vy tôi nhớ lần trước Băng Tâm có bảo 2 người tới Thiên Đường gì đó để chịu phạt, bây giờ 2 người có thể đi được rồi." Thiên Thiên cười ngọt ngào nhìn 2 người sắc cang ngày càng khó coi, thân thể cứng đờ tại chỗ.

"Còn con, 3 tháng không được ra khỏi nhà, không máy tính, điện thoại, đồ điện tử." Thiên Thiên cười dịu dàng hơn nhìn về phía con trai.

Thực ra hôm nay 3 người này đã đi đâu cô đều biết cả nhưng cô ghét nhất là bị người ta lừa dối nên không thể dễ dàng tha thứ cho họ được.

"Hay là muốn hình phạt khác nặng hơn." Nhìn 3 người im thin thít đứng trước mặt cô bức mình quá.

"Không ạ, hình phạt như vậy là được rồi ạ." Cả 3 người lập tức phản xạ vội vàng chạy mất, nếu thêm hình phạt nữa thì chết mất thôi.

Một mình bị bỏ lại giữa căn nhà chột Thiên Thiên mỉm cười, xem ra người mà cô chờ đợi cũng sắp trở lại rồi.

Từ sau ngày hôm bị bắt tại trận, Luru Ly và Tường Vy phải đến Thiên Đường làm khách còn tiểu Chính Thần thì mỗi ngày đều phải ngoan ngoãn ngồi ở nhà không được động vào những thứ có thể liên lạc được.

Thời gian trôi nhanh cũng đã được 1 năm kể từ ngày cuộc đời Thiên Thiên xảy ra biến cố, cô quyết định nói tiểu Chính Thần đi thăm đứa em gái đã mất, vừa ra đến sân thì thấy một chiếc xe thể thao đỗ ngay trước mắt. Một cô gái vô cùng xinh đẹp bước xuống xe mỉm cười nhìn 2 người

"Mẹ ơi con nhớ mẹ quá." Tiểu Chính Thần vừa thấy người lái xe tới là ai đã nhào vào lòng cô dụi dụi cái đầu nhỏ

"Mẹ cũng rất nhớ con đó tiểu Chính Thần." Cô gái ôm đứa bé sau đó hôn lên mặt nó

"Hai người cứ như vậy thì khéo người ta lại tưởng hai người mới là mẹ con vậy." Thiên Thiên đứng cạnh bắt lực nhìn hai người đang âu yếm nhau ở trước mặt. Đã lâu rồi không gặp mà 2 kẻ đáng ghét này vẫn như xưa.

"Thiên Thiên, chị đang ghen à? Mẹ con em lâu không gặp mặt rồi phải tình cảm chứ, phải không Chính Thần?" Cô gái nhìn đứa trẻ trong ngực, cô gái đó chính là em gái của Thiên Thiên tên là Lãnh Băng Tâm.

"Được rồi, tôi biết cô giỏi cãi rồi, mau vào nhà đi." Thiên Thiên nhìn 2 người thân liên kết để đối phó mình đành cắt đứt âm mưu đó, cô biết chắc chắn con trai sẽ không đứng về phía mình.

Lãnh Băng Tâm cũng không hề khách sáo mà ôm Chính Thần đi thẳng vào nhà, nhìn bóng lưng 2 người Thiên Thiên chợt cảm thấy mình làm mẹ đúng thật là thất bại mà, lần nào có chuyện gì con trai đều luôn đứng về phía Băng Tâm.

"Sao rồi, chị muốn làm gì với người đàn bà đó và Lâm Phong?" Vừa ngồi xuống phòng khách Băng Tâm đã chủ động lên tiếng, cô không muốn chị mình chịu thêm bất kỳ ủy khuất nào nữa.

"Tất nhiên là trả lại tất cả những gì họ đã tặng chị rồi." Trên môi Thiên Thiên nở một nụ cười chua xót, từ một người sống trong hạnh phúc như ở thiên đường lại bị rơi xuống 18 tầng địa ngục trong vòng có 1 ngày làm sao cô có thể tha thứ được.

"Chị có cần em giúp đỡ không?" Nhìn về mặt chị gái, Băng Tâm lại cảm thấy trái tim đau nhói.

Năm đó, chuyện cả nhà bị giết cô đã cố ý dấu Thiên Thiên để chị không phải đau lòng mà bây giờ lại phải đau khổ vì một người đàn ông. Hơn nữa, từ lúc đó cô cũng không cho Thiên Thiên tiếp xúc với hắc đạo, tìm mọi cách để chị có thể sống vui vẻ vậy mà giờ đây trên khuôn mặt chị lại chứa đầy đau khổ, hận thù. Có phải mình đã làm sai rồi không?

"Không cần, chị có thể tự lo liệu." Thiên Thiên kiên cường, cô biết em gái đã phải chịu nhiều đau khổ vì mình rồi, cũng đã đến lúc phải tự đứng lên bằng đôi chân của mình rồi.

"Em muốn được xử lý người đàn bà đó." Giám làm Thiên Thiên ra nông nổi này sao có thể chết dễ dàng được, trong ánh mắt Băng Tâm tràn ngập hận thù.

"Được, còn về phần Lâm Phong thì chị muốn tự mình kết thúc." Trong giọng nói mang theo sự kiên quyết chưa từng có, cô muốn người đã làm mình đau khổ nhất phải nhận lại tất cả những gì lúc đó cô nhận.

"Ok, em sẽ làm theo ý chị." Băng Tâm dùng ánh mắt phức tạp nhìn chị gái

Chính Thần ngồi bên quan sát 2 người nói chuyện mà tự nhiên đem người mình từng gọi là cha ngày càng ghét bỏ.

"Chị à, cho em mượn vài sát thủ dùng nhé." Đột nhiên Băng Tâm chuyển đề tài

"Bên nhà em có nhiều người thế còn gì." Con bé này đúng thật là không nói được mà, vừa về đã muốn gây họa rồi (sai rồi chị ơi, em gái chị đã gây xong vài mối họa rồi.)

"Cho em mượn vài người đi, bên nhà em bây giờ chúng nó đang bận cả rồi." Băng Tâm quyết định dày mặt mà nài nỉ.

"Được rồi, tí về chị bảo vài người theo em." Thiên Thiên chịu thua

Thiên Thiên cùng Chính Thần, Băng Tâm cả nhà 3 người lần đầu tiên trong 1 năm vừa qua mới có được cảm giác hạnh phúc ngập tràn.

Chính Thần đang ngồi chơi cùng Băng Tâm thì thấy cô xoa xoa vòng tai rồi nói chuyện như là dùng điện thoại, chắc đây là sản phẩm công nghệ cao của mẹ Tiểu Tâm. Nhìn mẹ nói chuyện bé cảm thấy rất thích thú đồ chơi đó, sau này nhất định phải nhờ mẹ Tiểu Tâm làm cho 1 cái mới được.

"Chị à em có việc phải đi." Sau khi nói xong Băng Tâm quay lại nói với Thiên Thiên

"Ừ, chị đã bảo người ở cửa chờ em rồi đấy." Thiên Thiên khi nghe em gái nói chuyện liền biết cô có việc nên đã gọi điện sẵn cho người của mình đợi ở bên ngoài.

"Cảm ơn chị em về trước đây." Nói rồi Băng Tâm quay người lập tức phóng xe đi mất.

Không bao lâu sau trong ngôi biệt thự truyền đến tiếng tức giận của Thiên Thiên.

"Tiểu tử Chính Thần kia bao giờ về đây con biết tay mẹ." Thiên Thiên cảm thấy từ lúc Băng Tâm rời đi có cái gì đó không đúng, hóa ra là Chính Thần đã mất tích. Dù sao biết là nó đi theo Băng Tâm sẽ an toàn nên cô cũng không cử người chạy đi khắp mọi nơi để tìm như trước đây nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lãnh Khốc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Sau khi lên xe Băng Tâm bé thấy mình bị chở về i vòng vòng khắp nơi rồi cuối cùng dừng ở trụ sở chính của Liệt Hỏa. Sở dĩ Chính Thần biết được nơi này là vì bé đã từng trốn theo Hàn Long đến đây chơi.

Thấy mẹ đã đi vào bé cũng lén lút theo sau trốn ở cánh cửa gần đó thỉnh thoảng lại ngó vào bên trong. Bé thấy người mà mình ghét nhất ở đó, cái người đã làm cho mẹ khóc rất nhiều, thật đúng là tức chết mất.

"Hàn Long, chú cũng thật quá xem thường chị rồi." Băng Tâm cô gái bước vào đánh gãy lời nói của Lăng Kiệt

"Chào." Băng Tâm quét quanh căn phòng, cả người đột nhiên lạnh như băng khi thấy Lâm Phong miệng phun ra một chữ. Không quan tâm đến bất kỳ ai cô trực tiếp ngồi xuống ghế, Chính Thần ở bên ngoài lại cảm thấy rất vui vẻ, xem ra lại có người sắp gặp nạn rồi.

"Cô là Lãnh Băng Tâm." Chính Thần thấy một người đàn ông siêu cấp đẹp trai đang đánh giá mẹ tiểu Tâm nhà mình thì không khỏi nhũn mày chán ghét. Bé không thích ai để ý đến 2 người phụ nữ nhà mình đặc biệt là mấy tên đàn ông xấu xa đó (??? Vậy em khác giới với họ à)

"Phải, Hàn Long nói là có thể trả số tiền tôi yêu cầu phải không." Băng Tâm trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nhìn thấy mặt tên Lâm Phong này cô đã tức đến mức muốn giết người rồi chứ đừng nói phải ngồi đây lâu thêm một chút nữa.

"Đúng vậy, cô muốn bao nhiêu." Thấy cô đi thẳng vào vấn đề, người đàn ông kia lên tiếng cũng nói thẳng luôn. Nhìn thái độ của người này Chính Thần cũng biết chắc hẳn đây là lão đại nhà Hàn Long, Lăng Kiệt.

"5 tỷ." Đáng nhẽ cũng không lấy giá đắt nhưng vì có tên Lâm Phong chướng mắt ngồi đây nên tâm trạng của Tâm không tốt, đòi giá cao

"Được." Lăng Kiệt chấp nhận nhanh chóng

"Lão đại, là 5 tỷ đô đấy khụ khụ." Hàn Long phía sau nói xong thì ho nhẹ hai tiếng, lão đại sao tưởng bỏ vậy chứ

"Thành giao, mang đồ ra đây tôi mở. Hàn Long, chú chuyển tiền vào tài khoản cho chị." Băng Tâm không để Lăng Kiệt hỏi hặn đã nói

Chiếc va li được mang ra, Lãnh Băng Tâm dùng sợi dây trong nhẫn xoay vài vòng chiếc va li đã tự động "cạch" một tiếng. Tiếp theo cô lấy một chất lỏng đổ vào chỗ mở bằng đầu vân tay, chiếc va li lại "cạch" tiếng thứ hai. Lúc này chiếc va li đã bung ra hẳn, bên trong là một chiếc máy tính.

Nhìn hành động của Băng Tâm Chính Thần đứng ở sau cánh cửa thờ dài ngửa đầu lên trời ai oán. Biết bao giờ mình mới đạt tới trình độ kia đây, tỷ nữa về nhà nhất định phải nhờ mẹ tiểu Tâm dạy mới được.

"Nếu muốn giải mã chiếc máy tính này nhanh nhất tôi có thể làm." Chợt nảy ra một ý nghĩ, Băng Tâm nói với Lăng Kiệt

"Cô muốn bao nhiêu."

"Tôi có thể giải mã chiếc máy tính này cũng như không lấy tiền mở khóa chiếc va li này. Nhưng tôi muốn mượn một người của anh ta." Băng Tâm nở nụ cười rét lạnh chỉ tay về hướng Lâm Phong. Xem ra mẹ đã tìm được đối tượng để xử lý rồi.

"Tien thể cũng nói cho anh biết, chiếc máy tính này căn bản chỉ mình tôi và chủ nó mới có thể mở được thôi." Tâm bổ sung thêm

"Ý cô là gì?"

"Đây là sản phẩm tối tân nhất của giới máy tính hiện nay, chỉ cần mở sai mật mã toàn bộ dữ liệu bên trong sẽ bị phá hủy. Hơn nữa toàn bộ các hắc cơ hàng đầu thế giới đều không mở được."

"Vậy cô muốn người nào." Lăng Kiệt đã được nghe qua về Băng Tâm nên cũng tin vào lời cô nói, một phần khác là bởi vì cô đã mở được chiếc va li ra trong khi tất cả mọi người đều bó tay

"Anh, sát thủ nữ duy nhất của anh ta." Tâm gần từng chữ một nhìn Lâm Phong, nghe giọng nói lạnh lùng của Băng Tâm, Chính Thần biết chắc chắn người đàn bà mà mẹ tiểu Tâm nhắc đến chính là người hại mình và 2 người mẹ của mình bị rơi xuống vực. Khuôn mặt bé trở lên rất khó coi, hừ người đợi người đàn bà kia đến đây nhất định phải cho cô ta một trận mới được.

"Tại sao lại là cô ấy." Lâm Phong đang yên lặng đột nhiên lên tiếng. Chính Thần thấy vậy trong lòng vô cùng tức giận. Bé càng ngày càng ghét con người này rồi

"Anh không đồng ý, cũng phải thôi cô ta đang mang thai con anh mà." Băng Tâm cười mà nhiệt độ xung quanh lại giảm xuống tới mức đáng sợ. Chính Thần ở bên ngoài nghe thấy cứng người lại, thật không ngờ người đàn ông kia đã sớm có phụ nữ mới rồi, chút tình máu mủ cuối cùng trong lòng Chính Thần cũng bị dập xuống từ đây. Bé đã thật sự không có cha rồi! Mãi mãi, vĩnh viễn không có cha!

Lời cô vừa nói ra không những làm cho Lăng Kiệt, Bạch Long, Hàn Long ngạc nhiên mà cũng làm Lâm Phong chấn kinh

"Thế nào, sợ tôi giết cô ta à?" Nhìn về mặt Lâm Phong, con giận trong Tâm tăng lên, cô nhếch môi cười nhạt.

"Không phải vậy, nhưng mà cô ấy nói không muốn gặp ai." Về mặt Lâm Phong lộ rõ sự khó xử, tuy cái thai đó là ngoài ý muốn nhưng cũng không thể chối bỏ trách nhiệm được, anh không cho phép mình làm vậy.

Nhìn về mặt của Lâm Phong đứa trẻ đứng sau cánh cửa tức giận đến mức đôi bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại, đôi mắt không có vẻ ngây thơ mà tràn ngập thù hận, sự tức giận.

"Vậy thì cái đó, cả đời này cũng đừng mong mở ra." Nụ cười trên môi ngày càng lạnh lẽo, Băng Tâm chỉ tay về phía cái máy tính.

"Phong cậu hãy gọi Ảnh đến đây đi." Lăng Kiệt lên tiếng, anh không tin tình cảm anh em bao nhiêu năm lại không bằng một người đàn bà.

"Kiệt cậu...." Về mặt Lâm Phong rất khó coi

"Yên tâm đi, tôi đảm bảo sẽ không giết cô ta." Tâm mở miệng đánh gãy lời nói của Lâm Phong, muốn chết cũng đâu có dễ như vậy. Nghe thấy lời nói này Chính Thần ở bên ngoài không khỏi lạnh sống lưng rung mình một cái.

"Được anh sẽ gọi cô ấy đến." Tuy còn hơi lưỡng lự nhưng mà Băng Tâm đã nói vậy thì chắc chắn Ảnh sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng.

"Không cần nói là có tôi ở đây." Băng Tâm nói thêm, nếu để cô ta biết mình ở đây thì làm sao mà giám tới chứ.

"Ừ anh biết rồi." Nói rồi Lâm Phong gọi điện cho Ảnh tới, nhìn người đàn ông kia lo lắng cho người đàn bà khác ngoài mẹ. Chính Thần càng cảm thấy chán ghét người đàn ông này, đợi đây sau này bé sẽ cho ông ta biết tay.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lãnh Khóc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Sĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Vừa nhận được điện thoại, trong lòng Ảnh vui không sao tả xiết, nếu thật sự có thể đến gặp Lăng Kiệt vậy thì vị trí nữ chủ nhân nhà họ Lâm chắc chắn vào tay mình rồi. Nghĩ vậy, trong lòng cô ta rất vui vẻ mà đi thật nhanh đến tổng bộ của Liệt Hỏa.

"Anh tìm em có việc gì sao?" Vừa mở cửa đi vào, Ảnh đã tươi cười hỏi Lâm Phong, Chính Thần ở ngoài không khỏi kinh tởm đến mức che miệng nôn khan.

"Để cho cô gặp một người quen cũ." Băng Tâm ngồi quay lưng về phía cô ta nói ra, giọng điệu càng lạnh nhạt hơn nữa đã 1 năm rồi xem ra người đàn bà này sống rất an nhàn và vui vẻ, thậm chí còn có vẻ hạnh phúc nữa. Ông trời đúng thật là không có mắt mà, nhưng mà không sao cô sẽ giúp ông ta làm nốt việc còn thiếu sót.

Nghe thấy giọng nói có vẻ quen khiến người Ảnh run lên, cô ta không tự chủ mà nắm chặt tay. Nhưng nghĩ đến chuyện năm Lãng Băng Tâm cùng Thiên Thiên và đứa bé kia đã rơi xuống vực rồi, chắc chắn chúng đã chết nên không cần tự dọa mình, chỉ là giọng nói giống nhau thôi mà.

"Tôi quanh năm chỉ ở cạnh Phong thì sao có thể quen ai được chứ?" Ảnh tự mình gọi thân mật như vậy khiến Lâm Phong không khỏi nhúm mày, đang muốn nói thì đã thấy Băng Tâm lên tiếng

"Phong, Phong.... Nghe thân mật quá nhỉ. Thật là buồn nôn." Tâm cười tởm vô cùng vui vẻ, miệng lại phun ra một câu khiến mặt mày Ảnh đen xì.

"Cô là ai mà giám nói như vậy chứ?" Khuôn mặt Ảnh đỏ bừng vì tức giận, tay nắm chặt vào nhau, móng tay găm sâu vào lòng bàn tay.

"Là LÃNH BĂNG TÂM." Tâm nhả ra từng chữ một, bắt đầu quay ghế lại

Nghe thấy cái tên đáng sợ đó cùng với khuôn mặt kia làm Ảnh sợ đến run rẩy, lập tức quay người bỏ chạy.

"Muốn chạy, đâu có dễ dàng như thế." Tâm nhếch môi cười, sợi dây từ trong chiếc nhẫn lập tức lao thẳng về phía người đang chạy.

Sợi dây quấn quanh chân làm cô ta ngã xuống sàn, cổ chân chảy máu đầm đìa, rút một chiếc phi đao ném thẳng về phía Tâm. Nhìn động tác của cô ta, Băng Tâm cười lạnh lắc mình một cái làm chiếc phi đao cắm thẳng vào tường.

Sợi dây ở chiếc nhẫn lập tức thu về sau đó lại phóng thẳng đến cắt đứt gân tay, gân chân còn lại của Ảnh. Ở bên ngoài nhòm trộm Chính Thần vui vẻ che miệng cười, bé chỉ mong sao mẹ ra tay thật mạnh, tốt nhất là giết chết người đàn bà kia luôn đi.

"Phong cứu em." Ảnh quần bách cầu cứu

"Buông cô ấy ra." Lâm Phong vừa nói vừa rút súng ra nhưng không ngờ đã có một viên đạn bay tới găm thẳng vào cánh tay khiến anh không cử động được. Tâm nhàn nhả cảm súng cười nhạt, muốn đấu với cô ư vẫn chưa đủ tuổi đâu

Người của Lăng Kiệt ở bên ngoài nghe thấy tiếng súng vừa xông vào đã bị Tâm đánh toi tã. Cô xoay vòng cổ thành một chiếc dao găm, dùng tốc độ nhanh và chuẩn xác nhất cửa thẳng vào cổ họ, một kích lấy mạng.

Lăng Kiệt lúc này mới kịp phản ứng, đang định tiến lên thì bị Hàn Long giữ lại.

"Lão đại, người không lên chống đối chị ấy lúc này." Hàn Long lắc đầu, hiện tại có thể thấy được tâm trạng của chị Tâm rất là không tốt đi, lão đại mà lên thì chưa chắc đã thắng được

"Con mẹ nó, cô ta đang giết người của chúng ta." Bạch Long bực mình định tiến lên thì cũng bị cản lại.

"Nếu muốn tốt cho Liệt Hòa thì đứng yên đó cho tôi." Con người Hàn Long đỏ ngầu, giọng nói trở lên rét lạnh, đây là lần đầu tiên trong nhiều năm nay cậu tức giận.

Lăng Kiệt và Bạch Long đều biết đây là biểu hiện của Hàn Long lúc đang giận dữ vô cùng, hai người đều đành đứng yên một bên.

Đánh xong một loại thuốc hạ của Lăng Kiệt quay lại đã thấy Lâm Phong tiến sát tới chỗ Ảnh, con giận trong lòng Băng Tâm dâng lên, lập tức rút súng ra.

"Nếu muốn cô ta chết thì tiến thêm bước nữa." Giọng nói lạnh băng vang lên khiến Lâm Phong không dám bước tiếp.

"Được rồi tôi không đến, xin cô tha cho cô ấy đi." Nhìn Ảnh nằm dưới đất, tuy không có tình cảm với cô ta nhưng Lâm Phong vẫn cảm thấy mình cần có trách nhiệm.

"Đúng là vợ chồng tình thâm, thực sự là hôm nay anh đã cho tôi được mở rộng tầm mắt rồi đấy Lâm Phong." Băng Tâm châm chọc, 1 năm trước vẫn nói yêu thương chị cô mà giờ đây đã bảo vệ người đàn bà khác, đàn ông đúng thật là đàn ông.

"Mấy đứa vào mang cô ta đi." Tâm lớn giọng nói, từ cửa sổ có 4 bóng đen lập tức nhảy vào mang Ảnh đi.

"Băng Tâm rút cuộc cô muốn làm gì, cô đã hứa sẽ không giết Ảnh mà." Lâm Phong tức giận quát lớn, mặc kệ cánh tay đang chảy máu.

"Tôi hứa là sẽ không giết cô ta. Nhưng sẽ khiến cô ta sống không bằng chết, hơn nữa đứa bé trong bụng cô ta tôi cũng không để cho nó ra đời." Tâm nở nụ cười chói mắt, đã bắt được kẻ 1 năm trước hãm hại chị em mình, tâm tình cô rất vui vẻ.

"Cô...." Lâm Phong giận dữ tới run người, anh biết đây là cô bất bình thay cho Thiên Thiên nhưng đứa trẻ đó là vô tội mà.

"Vì một người đàn bà mà lo lắng thành cái dạng này, thật đúng là không có tiền đồ phải không con trai." Tâm khoanh tay trước ngực nhìn ra phía cửa, thực ra từ lúc Chính Thần lên xe cô đã biết rồi, chẳng qua là muốn tạo cơ hội cho thằng bé đến đây chơi, thật không ngờ lại xảy ra chuyện này.

"Sao mẹ biết con ở đây?" Tiểu Chính Thần mặt buồn thiu đi từ ngoài cửa vào, bé thật sự muốn ngửa đầu lên trời hỏi rằng tại sao mình lại bị phát hiện cơ chứ.

"Lần này trở về tốt hơn hết là giải thích rõ ràng cho mẹ nghe biết chưa."

"Dạ con biết rồi." Nghe vậy cậu bé lập tức tươi cười, chỉ cần về nhà là có cách làm mẹ hết giận thôi mà.

"Ra đây mẹ bế con về nào." Nhìn sàn nhà dính đầy máu, Tâm đang tay ra Chính Thần lập tức nhào vào lòng cô.

"Chính Thần..." Lâm Phong nhìn thấy con trai thì rất vui mừng lắm bấm trong miệng, khi anh chưa kịp nói gì đã thấy Băng Tâm chuẩn bị đưa thằng bé rời đi.

"Cô muốn mang thằng bé đi đâu." Lâm Phong tiến lên muốn dành lại Chính Thần nhưng Băng Tâm đã tránh thoát được. Đã 1 năm rồi anh thực sự rất nhớ đứa con trai này cùng cả vợ mình nữa.

"Tất nhiên là mang nó đi để nó vĩnh viễn không gặp lại anh rồi." Tâm nhìn thẳng vào Phong cô tuyệt đối không cho phép anh ta có cơ hội làm tổn thương Thiên Thiên và Chính Thần thêm một lần nữa.

"Thằng bé là con trai tôi." Lâm Phong rất tức giận, đã lâu rồi anh không được gặp con trai, chẳng lẽ chỉ ôm nó một chút và nói chuyện cũng không được sao?

"Con trai, con có cha không?" Tâm nhìn đứa trẻ đang nằm yên trong ngực như tờ giấy hỏi.

"Không có, con chỉ có mẹ thôi." Giọng nói non nớt của Chính Thần vang lên, người cha như vậy bé mới không cần.

Lâm Phong đứng cạnh lập tức cứng người cả cơ thể không thể cử động được. Rốt cuộc anh đã làm gì sai mà khiến vợ bỏ đi mất, con trai thì coi mình như người dưng.

"Lát nữa tôi sẽ giải mã máy tính kia từ chỗ tôi, tồn thất hôm nay, sau này tôi sẽ giúp đỡ các người một việc khác." Tâm quay lại nói với Lăng Kiệt.

"Còn về chuyện của người đàn bà kia, sau này anh cũng đừng mong gặp lại cô ta nữa." Băng Tâm nhìn Lâm Phong lạnh lùng lên tiếng.

"Cô muốn thế nào, Thiên Thiên đâu? Tôi muốn gặp cô ấy." Thấy Băng Tâm chuẩn bị rời đi, Lâm Phong lập tức tỉnh lại từ cú sốc do đứa con trai gây ra.

"Muốn gặp chị tôi sao, đừng mơ." Nhắc đến Thiên Thiên, Tâm vô cùng tức giận lập tức xoay người rời đi.

"Lần này chúng ta được lợi lớn rồi." Hàn Long vui vẻ mặc kệ đám thuộc hạ bị Băng Tâm giết.

"Lại cái đầu cậu, không thấy chúng ta tổn thất nhiều người như vậy à." Bạch Long điên tiết vỗ thật mạnh vào đầu Hàn Long

"Cậu cứ tin tôi đi, có được một lần giúp đỡ của Lãnh Băng Tâm là điều mà không ít người mong muốn đâu. Chúng ta thực sự là quá may mắn rồi." Hàn Long vẫn một bộ dạng bất cần nói.

"Lâm thiếu, mong anh sau này từ bỏ trọng. 1 năm trước là anh có lỗi với chị Thiên Thiên, bây giờ là lúc phải trả lại tất cả rồi." Hà Long bỏ lại một câu rồi chạy ra cửa muốn rời đi cậu không thể chấp nhận chuyện Lâm Phong làm, bây giờ chị hai đã về thì có lẽ mọi chuyện sẽ sớm bắt đầu thôi.

"Cậu có ý gì?" Lâm Phong nghi hoặc nhìn theo bóng lưng Hàn Long, chuyện trước đây vốn dĩ chỉ là hiểu lầm, Thiên Thiên còn chưa cho anh cơ hội nào để giải thích mà.

"Rất nhanh thôi anh sẽ biết." Hàn Long cười lớn mà rời đi, Thiên Thiên cũng được coi như là chị anh, anh cũng muốn Lâm Phong phải trả lại những gì đã nợ cô.

"Gọi người vào thu dọn mớ hỗn độn này đi." Lãng Kiệt lạnh giọng phản phó, cái người đàn bà này đúng thật là đáng chết mà. Đây là lần thứ hai anh bị cô ta chọc tức rồi, nếu như không mở được chiếc máy tính đó nhất định sẽ mang cô ta băm thành trăm mảnh.

"Cậu cũng mau về bằng bó đi." Lãng Kiệt nhìn Lâm Phong ngơ ngác một bên mà ra lệnh đuổi khách.

Lâm Phong đã hoàn toàn rơi vào một màn sương mù, thật sự anh đã làm sai việc gì đây???

Sau khi ra ngoài Băng Tâm lái xe đưa Chính Thần về thẳng nhà, cô không muốn để đứa trẻ này nhìn thấy bộ mặt tàn ác của thế giới này.

"Con trai, con tự giải thích với mẹ con nha, mẹ phải về đây." Sau khi đỗ xe trước cửa nhà Thiên Thiên, Băng Tâm cười dịu dàng xoa đầu Chính Thần.

"Mẹ, hay là con qua nhà mẹ ngủ." Chính Thần cười nịnh nọt, giờ mà về không bị mẹ yêu cho một trận mới là lạ, hơn nữa bé cũng muốn đi xem người đàn bà kia bị xử lý thế nào.

"Mẹ rất thông cảm với con, nhưng mà đã là đàn ông thì phải chịu trách nhiệm về việc mình làm con ạ." Băng Tâm nghiêm túc giáo huấn con trai

"Mẹ à con vẫn là đứa trẻ 5 tuổi." Đôi mắt trẻ con long lanh nhìn vào Tâm, Chính Thần không chịu bỏ cuộc.

"Mẹ biết là con có cách mà." Tâm xem thường ánh mắt kia tươi cười mà nói, với sự thông minh của Chính Thần mà không có cách mới lạ.

"Hay mẹ vào cùng con." Trong mắt Chính Thần lộ ra tia giao hoạt

"Con yêu tự bảo trọng đi, mẹ còn phải làm việc cho người ta nữa, vừa rồi con cũng thấy mà." Băng Tâm nhún vai, tuy Chính Thần là tiểu thiên tài nhưng cũng không thể đâu lại cô được

"Thôi được rồi, con sẽ vì nghĩa diệt thân. Nếu con mà có mệnh hệ nào mẹ nhớ phải tự bảo trọng đấy nhé." Khuôn mặt nhỏ bé của tiểu Chính Thần tràn đầy bi thương bước xuống xe.

"Ha ha ha, tên nhóc con này đúng là nhiều trò mẹ con thương con như vậy chắc chắn con sẽ bình an thôi." Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của cháu trai đi vào nhà, Băng Tâm cười đến vui vẻ. Không biết đã bao lâu rồi cô mới cười thật tâm như vậy, có lẽ Thiên Thiên cũng đánh mất nụ cười như vậy lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lãnh Khốc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

"Chủ nhân, người đàn bà đó đã được tiểu thư Băng Tâm bắt về và nhốt lại." Ảnh vừa bị đưa đi thì thuộc hạ của Thiên Thiên lập tức báo về.

"Cô ta giờ ở đâu?" Giọng Thiên ngày càng lạnh, cô chợt nhớ về chuyện một năm trước khi bị chồng phản bội, đứa con gái đáng thương cũng vì vậy mà không thể cất tiếng khóc trào đời.

"Chủ nhân, nhưng chúng tôi phát hiện ra cô ta đã...đã...." Người ở đầu dây bên kia ngập ngừng nói không nên lời, lắp ba lắp bắp.

"Cô ta làm sao?" Thiên Thiên không kiên nhẫn lớn tiếng, mấy này chỉ việc nói thôi mà cũng không thành câu đúng là vô tích sự.

"Cô ta đã có thai." Người kia thấy cô lớn tiếng lập tức nói nhanh không giám chậm trễ mà làm chủ nhân nổi cáu.

"Hiện giờ đang ở đâu?" Cô ta cũng đang mang thai, đúng thật là trời cao có mắt

"Dạ ở một trong những địa bàn của tiểu thư, địa chỉ là....." Người kia lập tức đọc rõ địa chỉ cho Thiên Thiên.

Cúp điện thoại Thiên Thiên lập tức lái xe phóng thật nhanh đến nơi giam giữ Ảnh, tâm trạng cô có chút thoải mái khi nghĩ đến việc em gái mình hành hạ người đàn bà kia thế nào.

"Cô ta đang ở phòng nào?" Thiên Thiên vừa xuống xe đã hỏi

"Dạ ở trong này ạ." Một người đàn ông áo đen dẫn Thiên Thiên đến trước một căn phòng.

"Được rồi cậu cứ ở ngoài này đi." Thiên nói rồi đẩy cửa bước vào trong

"Đúng là thâm, thật không ngờ cô lại có ngày hôm nay." Thiên Thiên cười nhạt nhìn Ảnh bị treo trên tường trông rất thảm.

"Cô...cô.....tại sao....." Ảnh lắp bắp nhìn người trước mặt

"Tại sao tôi vẫn sống chứ gì, đó là bởi vì cô chưa chết làm sao tôi có thể dễ dàng ra đi như vậy." Nhìn kẻ thù trước mặt, Thiên Thiên chỉ muốn lột da, róc xương kẻ này

"Thế nào giờ tình hình đã trái ngược với tình cảnh 1 năm trước rồi nhỉ." Thiên Thiên lười biếng nhìn người trước mặt cười đến vui vẻ mà nói.

Cả người Ảnh lúc này trở nên cứng ngắc, cô ta cảm nhận rõ ràng rằng nguy hiểm đang đến gần.

"Có muốn cầu xin tôi thả cô ra không?" Nhìn biểu hiện ngu ngốc của kẻ thù Thiên Thiên cười đến vô hại hơn.

"Cầu xin cô giúp tôi, chỉ cần có thể ra khỏi đây chuyện gì tôi cũng đồng ý." Ảnh ngu ngốc không hiểu vấn đề mà cầu xin.

Cô ta biết rõ nếu Lãnh Băng Tâm trở về thì hậu quả mà mình phải gánh chịu sẽ là vô cùng thảm khốc. Cô đã từng nghe không ít về sự độc ác cũng như lãnh khốc vô tình của Lãnh Băng Tâm, nhất là khi cô đã chạm đến ranh giới cuối cùng của người này đó chính là Lãnh Thiên Thiên

Nghĩ đến việc ngu ngốc mà mình đã làm Ảnh có một kích động muốn cắn lưỡi tự tử nên hiển nhiên mà nói khi thấy lời của Thiên Thiên thì giống như chết đuối vớ được cọc rom.

"Cô cầu xin khiến tôi rất cảm động, tôi nghĩ....." Thiên Thiên kéo dài giọng cố tình bày ra vẻ mặt mềm lòng mà trêu đùa

"Xin cô hãy thả tôi ra." Ảnh bày ra bộ mặt đáng thương nói nhưng trong lòng thầm hừ lạnh, quả nhiên người đàn bà này vẫn mềm lòng và ngu ngốc như 1 năm trước.

"Nếu đã như vậy không để lại cô lại cho Băng Tâm chơi đùa sẽ khiến tôi thực sự cảm thấy thực sự có lỗi với bản thân." Thiên Thiên lại nhẹ nhàng buông một câu nói lạnh băng khiến Ảnh hoàn toàn vỡ mộng.

"Cô...cô....." Ảnh nghe vậy thì tức giận đến nói không lên lời, trợn mắt nhìn người trước mặt

"Cô yên tâm, tôi đảm bảo Băng Tâm sẽ chăm sóc cô rất tốt." Thiên Thiên một lần nữa mở miệng khiến cho Ảnh tức chết.

"Thôi không ở đây chơi với cô nữa tôi phải đi đây." Cô quay người đi tiện thể lấy một chiếc máy quay nhỏ gắn vào tường để có thể xem quá trình em gái mình "phục vụ" Ảnh chu đáo thế nào.

Đối với hiểu biết của bản thân về em gái, Thiên Thiên cảm thấy rất mong chờ sự việc sắp xảy ra. Nhưng cô cũng không ở lại lâu mà nhanh chóng trở về biệt thự để xử lý kẻ làm cho cô bức mình cả ngày hôm nay

... ..

Cô nhanh chóng trở về, vừa yên vị ngồi trên ghế sa lon tại phòng khách thì thấy một bóng dáng nhỏ bé rón rén kiễng chân bước từng bước một vào vào.

"Đi đâu về." Cô lạnh lùng lên tiếng khiến bóng dáng kia lập tức ngã nhào ra đất vì giật mình

Nhìn dáng vẻ chật vật của con trai khiến cô rất buồn cười nhưng cũng chính nhếch môi mà không cười thành tiếng.

"Mẹ, à con chỉ đi dạo một chút thôi mà." Chính Thần lập tức đứng lên điều chỉnh lại phong độ cười lấy lòng

"Mẹ không ngờ con còn có hứng thú đi dạo đấy." Thiên Thiên nhún mày, đưa con trai của cô bắt đầu từ khi nào thì trở lên xảo quyệt như vậy rồi?

"Hi hi con biết lỗi rồi, lần sau nếu ra ngoài con nhất định sẽ nói cho mẹ biết." Chính Thần cười rồi chạy lại hôn lên mặt Thiên Thiên cái đầu nhỏ không ngừng cọ cọ trong ngực cô.

Bé biết mỗi lần mình dùng mỹ nam kế như vậy thì chắc chắn mẹ sẽ không truy cứu chuyện đã xảy ra nữa (*đỏ mặt* chính thần à, em đúng thật là xảo trá còn hơn cả hồ ly tinh.)

"Thôi được rồi mẹ tha cho con lần này, mau tắm rửa rồi ngủ đi." Thiên Thiên thờ dài nhìn đứa trẻ trong ngực mình, quả thật là cô phải đầu hàng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lành Khốc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Sĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Sau khi dỗ dành cho tiểu Chính Thần đi ngủ, Thiên Thiên lập tức trở về phòng mình mở máy tính có kết nối với chiếc camera kia để theo dõi quá trình em gái hầu hạ người ta như thế nào.

Cùng lúc đó, Chính Thần cũng vụng trộm xâm nhập vào máy tính của mẹ mình để xem ké việc mẹ đang làm.

Trên màn hình là hình ảnh một căn phòng trống không, Ảnh bị treo trên tường tất cả tay chân đều bị găm vào tường. Máu trên người cô ta vẫn lách tách rơi xuống từng giọt một, khuôn mặt lúc này cũng đã trở nên tái nhợt, gần như không còn sức sống. Nhìn thấy cảnh này cả Thiên Thiên và Chính Thần đều nhếch môi cười, đáng vẻ này đúng là rất vừa mắt họ.

"Cảm giác thế nào?" Lãnh Băng Tâm mở cửa đi vào phòng dựa vào một chiếc bàn đối Ảnh cười vui vẻ, hai tay khoanh trước ngực nhìn cô ta

"Không tệ, rốt cuộc này muốn gì." Khuôn mặt Ảnh tái nhợt tràn đầy phẫn nộ, cảnh giác nhìn người con gái trước mặt.(thu thảo~DELQĐ)

"Không sao tao sẽ từ từ chơi với mày." Băng Tâm nở nụ cười rét lạnh tiến đến đập thẳng vào bụng cô ta một cái.

Lúc này Thiên Thiên, Chính Thần đang xem không khỏi cười vui vẻ mà vỗ tay ủng hộ, thật là muốn trực tiếp chứng kiến chuyện này.

"Á á á, đừng như vậy xin cô tha cho con tôi." Cảm giác đau đớn từ bụng truyền đến khiến Ảnh phải kêu ra tiếng. Cô ta vô lực cầu khẩn Tâm tha cho, là một người mẹ cô không thể để đứa bé trong bụng xảy ra chuyện gì được. Cô ta đã hoàn toàn quên mất việc mà mình đã làm một năm trước.

"một năm trước tôi và chị tôi cũng đã cầu xin cô nhưng cô có tha cho chúng tôi không?" Tâm dùng tay nâng cằm Ảnh lên ép cô ta phải nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo của mình, trên môi nhếch lên nụ cười ác quỷ. Nhớ tới cảnh mình cùng chị gái và cháu trai bị người ta ép đến đường cùng trong lòng cô càng lạnh xuống.

"Tôi biết lúc đó tôi sai rồi, xin cô tha cho đứa con trong bụng tôi nó không có tội gì mà." Nhìn ánh mắt Tâm, Ảnh khẩn khoản cầu xin cho dù là biết sẽ không có hi vọng, trong lòng cô ta lúc này đang vô cùng hoảng loạn. Cô ta biết mình sắp phải chịu hành hạ vô cùng khổ sở nên bất chấp tất cả mà cầu xin tha thứ.

"Cô biết sai thì cháu tôi cũng đã chết rồi, cô nghĩ tôi có thể để đứa trẻ này sống sót sao? Đúng thật là ngây thơ." Băng Tâm lạnh lùng dùng đầu gối đập thẳng vào bụng cô ta, nhớ tới việc đứa cháu chưa kịp ra đời đã bị ép chết trong lòng cô đau ê ẩm.

Thấy Băng Tâm nhắc đến chuyện này mà mang theo nỗi buồn khiến cho hai người đang theo dõi màn hình mỗi người một suy nghĩ.

Thiên Thiên cảm thấy đau lòng khi nhắc tới đứa con đã mất, nếu không phải mất đi nó thì có lẽ đến bây giờ cô vẫn còn yếu đuối nhu nhược. Nghĩ vậy cô không khỏi cười khô, tại sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy chứ? Mặt khác cô cũng rất tán thành câu nói của Băng Tâm, chỉ có làm như vậy mới có thể an ủi linh hồn con gái mình.

Chính Thần thì vô cùng buồn bực, nếu không phải mất đi em gái mẹ đã không đau khổ và trở thành như vậy. Đứa em mà bé mong đợi không ngờ lại bị người đàn bà kia hại chết, nhất định không thể cho con cô ta ra đời được. Hừ bé muốn cô ta phải đau khổ hơn mẹ gấp trăm ngàn lần.

"Á á, cô..giết...chết tôi đi." Ảnh thờ không ra hơi nói, cơn đau từ bụng truyền đến ngày càng tăng, máu đã chảy dọc theo chân cô ta xuống nền nhà trắng tinh. Cô ta rơi vào hố sâu tuyệt vọng, chỉ muốn bản thân có thể được giải thoát.

"Muốn chết, đâu có dễ dàng như vậy. Tôi sẽ khiến cho cô nếm trải mùi vị muốn sống không được muốn chết không xong." Tâm cười lạnh, tay lại đâm một phát nữa vào bụng cô ta.

"Á...á...á." Khắp phòng vang vọng tiếng kêu thê lương của Ảnh

"Cô yên tâm, tôi sẽ không để cô chết đâu." Nhìn thấy Ảnh đau đến sắp ngất đi, máu lại không ngừng chảy xuống chân. Tâm cũng chỉ nhàn nhạt nói

"Vào đi." Băng Tâm nhìn ra ngoài cửa

"Chủ nhân có gì phân phó." Một người đàn ông mặc đồ đen bước vào cung kính nhìn Tâm

"Lấy đứa bé trong bụng cô ta ra, cắt lười, chặt hết tay chân đi. Mà nhất định phải để cô ta sống sót." Tâm lạnh lùng lên tiếng

Nghe cách Tâm ra lệnh mà ngay cả Thiên Thiên và Chính Thần cũng phải lạnh sống lưng.

"Thật không ngờ con bé lại ra tay ác như vậy, thật là bất hạnh cho Ảnh mà." Thiên Thiên nhìn màn hình tiếu nói mà trên môi lại nở nụ cười tươi hơn hoa.

"Hi hi mẹ tiểu Tâm đúng là ác thật nhưng mà mình thích, sau này phải bắt mẹ dạy mấy kiểu tra tấn người khác mới được." Trong khi đó Chính Thần ở căn phòng khác lại cười khanh khách tán thưởng. (bó tay hai mẹ con nhà này.)

"Dạ." Nghe xong lời cô nói, cả thân thể người áo đen run lên, chủ nhân cũng ác độc quá đi, nhưng anh ta cũng ngay lập tức đi thực hiện nhiệm vụ mà không nói gì.

"Sau khi cô ta tỉnh thì cho người đến thông báo với tôi, chỉ cần bấm chuông cửa ba lần là được rồi." Tâm lạnh lùng ra lệnh, không thể để cô ta chết sớm như vậy được.

"Dạ, nhưng tại sao phải để cô ta sống ạ?" Người đàn ông mạnh dạn lên tiếng hỏi

"Chuyện này cậu không cần biết, đứa bé trong bụng cô ta thì hãy đem đi chôn đi." Tâm nói rồi bỏ đi

Người áo đen bắt đầu làm theo sự phân phó của Lãnh Băng Tâm, cậu ta cũng không muốn mình là người tiếp theo sẽ có kết cục như vậy nên phải hết sức cẩn trọng.

Nhưng đúng lúc này không hiểu sao màn hình của Thiên Thiên chợt rung lên và có vẻ như chiếc camera đã bị người ta cầm đi. Trong lòng Thiên Thiên thâm thở dài, xem ra là bị phát hiện rồi.

Một lúc khuôn mặt tươi cười của Băng Tâm hiện lên trên màn hình.

"Chỉ à lần sau có đặt máy quay trộm thì cũng đặt kín một chút nhé, mà phải chọn loại công nghệ cao nhất vào, cái này kém quá." Tâm chỉ nói câu đó rồi màn hình tối đen xì, không cần nói Thiên Thiên cũng biết số phận của chiếc camera.

Chợt nghĩ ra một việc Thiên Thiên liền lấy một chiếc máy quay khác và cài đặt chế độ tự động rồi đến trước nó để thu hình chính mình. (thu thảo ~DDLQĐ)

"Lâm Phong, đã lâu không gặp tôi rất là nhớ anh đấy." Thiên cười nhạt nhìn thẳng vào camera.

"Hôm nay để khẳng định sự tồn tại của mình tôi sẽ tặng anh một món quà rất ý nghĩa, hi vọng anh thích nó." Thiên Thiên tiếp tục cười, cuối cùng còn nháy mắt tinh nghịch trước máy quay.

Thiên Thiên cắt đoạn băng đó và đoạn ghi hình Ảnh vừa bị tra tấn nhún chuột một cái gửi đến hộp thư tối mật chỉ có Lâm Phong mới có thể xem. Tiếp đó tâm trạng cô trở nên vui vẻ mà dần chìm vào giấc ngủ.

Ở phòng bên kia Chính Thần cũng hoàn thành kế hoạch vĩ đại bao gồm việc chọc phá, làm tổn thất tổ chức sát thủ hàng đầu hiện nay. Tiện thể cậu cũng tìm thêm một vài ứng cử viên sáng giá để trở thành cha tương lai mình.

Bé muốn mẹ có được chỗ dựa vững chắc mà phải chắc chắn người đó sẽ không làm mẹ tổn thương như kẻ vô tình vô nghĩa kia.

Cuối cùng sau một thời gian dài tìm kiếm bé cũng thấy một người đàn ông khá phù hợp. Đó là tướng quân trẻ tuổi của nước V anh ta được mệnh danh là thiên tài, hơn nữa chưa từng gần gũi phụ nữ, diện mạo cũng không tệ.....

Tìm được người ưng ý bé quyết định đi ngủ thật tốt để ngày mai có sức lực đi tìm cha mới về cho mẹ. (Ặc anh Phong mà biết chắc học máu mà chết quá.)

Lâm Phong đang ở trong phòng làm việc thì thấy có thư gửi đến thì mở ra chuẩn bị đọc, nhìn thấy địa chỉ người gửi khiến anh giật mình vội vàng mở ra xem

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lãnh Khốc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Mở đầu đoạn băng là hình ảnh Thiên Thiên người mà anh ngày đêm mong nhớ cười tới mức xa lạ khiến anh lo lắng. Cô dường như đã khác trước rất nhiều, nụ cười không còn chân thật, đôi mắt vốn ngày thơ trong sáng giờ thâm trầm màu thù hận. Giọng nói vẫn như xưa nhưng đã trở nên lạnh lẽo đáng tin không còn vô ưu như trước.

Khi cô nói đến gửi cho mình món quà lớn thì anh chợt cảm thấy sợ hãi, rồi cuộc cô sẽ tạo cho anh đã kích gì đây?

Nhìn cảnh tượng Anh bị tra tấn tàn nhẫn như vậy chính bản thân Phong cũng cảm thấy ớn lạnh. Anh luôn cho rằng mình đã thấy được những điều tàn nhẫn nhất thế giới nhưng thật không ngờ những gì mình thấy chỉ là một phần nhỏ.

Trái tim như bị cái gì đó hung hăng đánh thật mạnh, tại sao người vợ mình yêu thương vẫn luôn hiền lành, trong sáng như một tờ giấy trắng giờ lại trở nên lãnh khốc vô tình như vậy. Chẳng lẽ chuyện của một năm trước đã là đã kích quá lớn khiến cô trở nên như vậy????

Trong lòng anh cảm thấy rất rối, phải làm sao mới có thể đưa cô trở về với những ngày trước đây, trở về là Lãnh Thiên Thiên của ngày xưa.

Đúng lúc này có thuộc hạ vào báo là có sát thủ sống sót từ một năm trước tìm anh có việc. Lâm Phong không chần chừ lập tức cho người đưa người đó đến một căn phòng, tuy biết rằng có khả năng đây là một cái bẫy của kẻ thù nhưng anh vẫn chấp nhận mạo hiểm.

... ..

Hôm nay là một ngày đẹp trời, tâm tình Thiên Thiên rất tốt nên ngủ cho tới chiều mới dậy. Đây là lần đầu tiên trong một năm qua cô có thể bình yên mà ngủ như thế, còn nhớ cả năm nay cô đều bị giấc mơ về cái chết của đứa con hành hạ tới mức sợ việc đi ngủ. Nhưng hiện tại có thể ngủ như vậy đúng thật là cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Thiên đang tính sang phòng gọi con trai dậy nhưng không hề thấy thằng bé trong phòng. Trong lòng một cảm giác sợ hãi dâng lên, Thiên điên cuồng chạy như điên lục tìm trong cả căn biệt thự nhưng vẫn không thấy.

Thiên Thiên sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, lập tức điều động tất cả người của mình đi tìm Chính Thần ở khắp mọi nơi.

Chính Thần lúc này vẫn vui vẻ thực hiện kế hoạch của mình mà không hề hay biết có người đang lo lắng cho cậu tới mức chết đi sống lại.

Diệp Quân, tướng quân trẻ tuổi nhất trong lịch sử thế giới hiện đại lúc này đang chạy xe trở về biệt thự trên núi chợt thấy trên đường vắng vẻ có một bóng dáng nhỏ bé đang khóc nức nở.

Ven đường có một đứa trẻ xinh đẹp tựa như thiên thần đang đứng, cậu bé đáng thương đứng ở đó nước mắt không ngừng chảy trên gương mặt ngây thơ. Thấy vậy Diệp Quân không khỏi cảm thấy đau lòng liền quyết định dừng xe xuống xem đứa bé.

Anh bước đến gần ôm đứa trẻ lên, dịu dàng lau đi từng giọt nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

"Cháu là ai? Tại sao lại đứng khóc ở đây?" Diệp Quân nhìn đứa trẻ bị mình ôm trong ngực nhẹ nhàng hỏi, anh rất lo lắng sẽ làm cho cậu bé sợ.

"Con....con....con..." Cậu bé lúc này lại rất đáng thương nức nở mà nói không lên lời.

"Ngoan, đừng sợ. Nói cho chú biết chú sẽ giúp con." Nhìn đứa trẻ tầm năm, sáu tuổi trong lòng sợ tới mức nói không lên lời Diệp Quân đau lòng xoa đầu bé trấn an. Đúng là một đứa trẻ đáng thương, chắc là nó bị lạc đường, nghĩ vậy biểu hiện trên khuôn mặt anh càng dịu dàng, trìu mến hơn. (anh thật là dễ lừa, cái khuôn mặt đáng yêu kia không tin được đâu *thở dài*)

"Con bị lạc, không có điện thoại gọi cho mẹ, ở đây không có ai." Đứa bé nhỏ giọng, sợ hãi rúc vào trong lòng Diệp Quân, cả thân hình bé nhỏ không ngừng run rẩy vì sợ hãi. Cả người cậu cũng bị lạnh tới mức gần như đông cứng, có lẽ là do khí lạnh trên núi xâm nhập vào người.

"Được rồi, con tới nhà chú cho đỡ lạnh đã nhé người bạn nhỏ." Nhìn khuôn mặt đáng thương trước mắt, Quân đau lòng ôm đứa bé vào xe rồi nhẹ nhàng trấn an. Anh biết một đứa trẻ đang lạc đường lại bị người lạ đưa đi sẽ rất sợ hãi nên phải nhẹ nhàng dụ dỗ, dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ thôi.

"Vâng ạ." Đứa trẻ nhu thuận gật đầu, một giọt nước còn đọng trên khóe mi theo đó rơi xuống khiến người ta càng thêm cảm giác thương tiếc không thôi. Nhưng người bên cạnh không hề phát hiện trong đáy mắt lấp lánh ngây thơ kia vừa lóe lên một ánh sáng quý dị nhưng rất nhanh chóng bị che dấu.

Diệp Quân nhẹ nhàng thắt dây an toàn cho cậu bé rồi lái xe về biệt thự trên núi mà không hề phát hiện ra một vấn đề lớn.

Đây là đường núi về nhà của Diệp Quân nên được phong tỏa để không có bất kỳ người nào có thể đi vào được. Hơn nữa chỉ với hàng loạt các loại hình bảo vệ khác nhau nên căn bản không có đứa trẻ bình thường nào có thể vào được. Hơn nữa đứa trẻ mới có năm, sáu tuổi này đứng ở đây vừa đúng chỗ không có camera nên chỉ anh mới có thể phát hiện. Đúng thật là kỳ lạ!

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lãnh Khốc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Sau khi lái xe về đến biệt thự, Diệp Quân lập tức nhẹ nhàng bế bé trai đang ngủ say trong xe ra.

Nhìn Diệp Quân bế một đứa bé mà ôn nhu như vậy khiến cho từ quân gia cho đến người làm đều tròn tròn mắt, không thể tin tưởng được cảnh mình nhìn thấy.

Nhưng khi nhìn đến khuôn mặt thiên sứ đang ngủ say kia, không ai là không muốn bế đứa bé đó dịu dàng mà nâng niu, chăm sóc.

Diệp Quân cũng mặc kệ họ, bế đứa trẻ trong tay đi thẳng một mạch lên phòng của mình sau đó cẩn thận đắp chăn cho đứa bé.

"Hãy làm thêm một phần thức ăn bổ dưỡng cho người bạn nhỏ kia nhé." Vừa xuống lầu Diệp Quân đã phân phó cho người giúp việc

"Vâng ạ. Cậu có ăn luôn bây giờ không?" Người giúp việc hỏi, bình thường chỉ cần về đến nhà cậu chủ sẽ ăn cơm luôn, không biết hôm nay có thêm đứa trẻ kia thì thế nào.

"Chờ cậu bé dậy tôi sẽ cùng ăn luôn, trẻ con ở nơi lạ lẫm sẽ rất dễ sợ hãi." Diệp Quân không hề suy nghĩ mà trả lời luôn

"Vâng." Người giúp việc nhíu mày khó hiểu, chẳng lẽ cậu chủ rất thân quen với đứa bé đó???

Chính Thần ngủ một mạch cho đến chiều tối, dù sao đây cũng là nơi ở của một tướng quân chắc chắn là an toàn nên cậu thoải mái ngủ. Tỉnh giấc Chính Thần ngồi dậy dụi dụi mắt ngơ ngác nhìn xung quanh, đôi mắt bắt đầu long lanh nước.

Diệp Quân ngồi ở bàn làm việc gần đó thấy có động tĩnh quay đầu lại liền nhìn thấy một đôi mắt long lanh ngập nước trong lòng cảm thấy đau đớn không thôi. Anh vội vàng tiến lại gần ôm đứa trẻ vào lòng tránh cho nó sợ hãi mà khóc lên.

"Anh bạn nhỏ sao vừa tỉnh dậy đã muốn khóc rồi." Diệp Quân nhìn đứa trẻ trong lòng xoa đầu bé hỏi.

"Con nhớ mẹ, muốn về nhà." Chính Thần dưng đôi mắt ngập nước nhìn người đàn ông trước mặt, trong lòng thầm bực bội. Đúng là tức chết mà, sao lại đối xử với bé như là đứa trẻ ngây thơ mà dễ dàng như vậy chứ? (híc em lớn nhể)

"Không sao đâu bây giờ chúng ta xuống nhà ăn cơm, chờ mai chú đưa con đi tìm mẹ." Thấy đôi mắt ngập nước kia, trong lòng Diệp Quân mềm nhũn nhẹ nhàng dỗ dành. Hôm nay đứa trẻ này bị lạc, anh đang tính ngày mai sẽ điều động người giúp bé tìm gia đình, chắc là gia đình họ đang rất lo lắng.

Diệp Quân nhanh chóng bế đứa trẻ xuống phòng ăn, sai người mang thức ăn lên, trong lúc ngồi chờ chợt thấy áo mình bị kéo anh liền nhìn xuống đứa trẻ đang ôm trong lòng.

"Chú ơi cho con mượn điện thoại để gọi cho mẹ." Chính Thần dùng giọng điệu ngây thơ hỏi khiến tất cả những người xung quanh đều muốn tiến đến ôm cậu mà cưng nựng, trong lòng ai cũng đều rất yêu thích đứa bé này.

"Con biết gọi điện thoại?" Diệp Quân nghi ngờ hỏi, chẳng lẽ đứa bé này thông minh thế, còn nhỏ như vậy mà đã nhớ được số điện thoại của người thân rồi.

"Vâng." Chính Thần quả quyết gật đầu

"Của con đây." Diệp Quân không nghĩ ngợi lập tức rút điện thoại từ trong túi đưa cho đứa trẻ trong lòng.

"Cảm ơn chú." Chính Thần vui vẻ cầm điện thoại, trên môi không quên nở nụ cười ngọt ngào nói cảm ơn.

Bé cầm điện thoại bắt đầu thuần thục bấm dãy số quen thuộc bắt đầu gọi cho Thiên Thiên.

... ..

Thiên Thiên lúc này vẫn đang điên cuồng điều động người đi tìm Chính Thần, cô lo lắng đến mặt trắng bệch nhưng vẫn đi gõ cửa từng nhà một tìm con. Cô đã để mất một đứa con rồi, tuyệt đối không thể để Chính Thần xảy ra chuyện gì nữa nếu không cô sẽ không thể sống nổi.

"Tin được Chính Thần rồi sao?" Đang lúc cô hoảng sợ đến tột độ chợt nghe thấy chuông điện thoại vang lên, cô không để ý là ai ở đầu dây bên kia đã vội vàng hỏi.

"Mẹ là con đây." Chính Thần nghe thấy giọng nói sột ruột của mẹ cảm thấy đau lòng không thôi vội vàng mở lời trấn an mẹ mình.

"Chính Thần con đang ở đâu, có xảy ra chuyện gì không?" Thiên lo lắng hỏi, sợ con trai gặp nguy hiểm

"Mẹ không cần lo lắng con không sao cả, hiện giờ con đang ở trong một căn biệt thự trên núi." Chính Thần vội vàng trả lời

"Con đọc địa chỉ đi, mẹ lập tức tới đón con." Thiên bình tĩnh trở lại, trong lòng đã yên ổn phần nào.

"Hiện tại con đang ở khu biệt thự trên núi, ở khu vực XX." Chính Thần nhanh chóng hỏi Diệp Quân bên cạnh sau đó đọc địa chỉ để Thiên Thiên tới đón.

"Được rồi con ở đấy phải ngoan ngoãn mẹ lập tức đến ngay." Thiên Thiên dặn dò con trai rồi mới cúp điện thoại.

Biết Chính Thần đã an toàn, Thiên Thiên lập tức hạ lệnh cho thuộc hạ của mình ngừng công việc tìm kiếm trở về làm việc.

Cô cũng nhanh chóng lái xe đến địa chỉ mà Chính Thần cho để đón con về tránh làm phiền người khác.

"Đã gọi điện được cho mẹ rồi giờ chúng ta có thể ăn cơm được chưa anh bạn nhỏ?" Diệp Quân nhận lại điện thoại, xoa đầu đứa trẻ hỏi

"Con trên là Chính Thần chú đừng suốt ngày gọi con là anh bạn nhỏ chứ?" Chính Thần phụng phịu trách cứ nhì vô cùng đáng yêu

"Được rồi, vậy Chính Thần đại nhân có thể ăn cơm rồi chứ?" Diệp Quân thấy bộ dạng đáng yêu của đứa trẻ này không nhịn được mà trêu chọc.

"Vâng thưa ông chú đáng ghét." Chính Thần trừng mắt nhìn Diệp Quân rồi cúi đầu ăn cơm không thèm nói chuyện nữa.

Diệp Quân tâm tình không tệ cũng bắt đầu ăn cơm, hai người một lớn một nhỏ cứ vậy mà trêu chọc nhau nhìn chẳng khác nào hai cha con cả.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lãnh Khốc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Lúc này trong căn phòng, Lâm Phong bắt đầu nghe Dạ kể lại sự việc của một năm trước, từng câu từng chữ như đâm sâu vào trái tim khiến nó không ngừng chảy máu.

"Một năm trước Ảnh triệu tập chúng tôi và nói rằng anh là người đưa ra nhiệm vụ truy sát chủ mẫu. Cô ta nói là do chủ mẫu phản bội tổ chức dẫn đến hậu quả nghiêm trọng nên chúng tôi mới miễn cưỡng tin theo.

Trong lúc đang làm nhiệm vụ tôi trước đây từng nợ Lãnh Thiên Thiên một ân huệ nên đã lui lại phía sau trốn trong rừng âm thầm theo dõi mà không tham gia truy sát.

Nhìn chủ mẫu và em gái cùng Chính Thần bị dồn đến trước vực thẳm thì tôi mới biết được sự thật rằng tất cả đều do Ảnh nguy biện. Cô ta ham muốn vị trí chủ mẫu, muốn giành tất cả mọi thứ từ tay Thiên Thiên nên không từ bất kỳ thủ đoạn nào.

Cô ta giết toàn bộ anh em đi theo, tự tay làm mình bị thương rồi trở về. Khi cô ta ép Thiên Thiên nhảy xuống vực tôi rất muốn giúp đỡ nhưng vì biết không địch lại Ảnh nên đành tro mắt đứng nhìn." Dạ kể lại toàn bộ, trên mặt còn thể hiện rõ sự hối hận vô cùng.

"Sau đó thì sao? Ai đã cứu Thiên Thiên?" Lâm Phong chấn động trong lòng, anh lo sợ thực sự rất lo sợ Thiên Thiên gặp bất trắc gì.

"Thiên Thiên được cứu nhưng đứa nhỏ trong bụng không giữ được nên phải sinh non. Vì Ảnh phát hiện tôi còn sống nên bắt đầu truy sát khiến tôi đến bây giờ mới trở về."

"Tại sao lại như vậy?" Phong lâm bầm trong miệng, bàn tay siết chặt lại. Không ngờ chỉ vì tin lời một người đàn bà mà nhà anh tan nhà nát cửa, ngay cả đứa con gái cũng không thể nhìn thấy ánh mặt trời.

Thật không ngờ Lâm Phong đứng đầu giới sát thủ lạnh lùng tàn nhẫn lại không thể bảo vệ nổi gia đình mình.

"Mọi chuyện đã rõ ràng, tôi xin phép đi trước." Dạ đứng lên muốn rời đi

"Ở lại làm việc cho tôi." Lâm Phong muốn giữ Dạ lại, đây là một sát thủ hàng đầu do mình đào tạo, anh không muốn cậu ta cứ như vậy mà đi.

"Tôi giờ đã nhận lời làm việc cho Lãnh Băng Tâm rồi, hôm nay nói chuyện này chỉ là không muốn sai lầm thêm nữa, cũng là muốn anh giúp Thiên Thiên từ bỏ thù hận. Anh không biết đâu, cô ấy của bây giờ đã không còn là thiên thần trước đây nữa rồi." Dạ thờ dãi nói rồi rời đi để lại cho Lâm Phong biết bao vấn đề rối rắm, khó hiểu.

... ..

Vừa về đến nhà Thiên Thiên đã lôi Chính Thần ra xem xét một lượt từ đầu đến chân, xác định rõ cậu không bị thương chút nào mới thở phào nhẹ nhõm, không lo lắng nữa.

"Lần sau không được tùy ý chạy lung tung như vậy có biết không, mẹ đã mất em con rồi, nếu còn mất thêm con nữa chắc sẽ không sống nổi đâu." Thiên ôm trọn Chính Thần vào lòng, bên tai cậu nhẹ nhàng thủ thủ nỗi lòng.

"Con biết rồi, sau này sẽ không bao giờ như vậy nữa." Chính Thần dùng đôi bàn tay bé nhỏ ôm lấy tay mẹ kiên định nói. Bé biết mẹ lo sợ tới mức muốn khóc nhưng không thể khóc được vì nước mắt của mẹ đã sớm khô cạn từ một năm trước khi đứa em chưa chào đời của mình ra đi rồi.

Sau này bé nhất định phải giúp đỡ, tán thành để mẹ tìm được hạnh phúc mới nơi mà mẹ không còn đau khổ như bây giờ nữa. Bé hận, hận kẻ làm mẹ trở nên lạnh lùng, tàn nhẫn như bây giờ, hận kẻ làm cho gia đình đang êm ấm của bé tan vỡ chỉ trong một ngày.

Trên khuôn mặt bé sớm xuất hiện hận thù, sự kiên quyết mà không thể nào xuất hiện trên gương mặt một đứa trẻ. Nếu Thiên để ý hơn thì đã có thể phát hiện nhưng giờ phút này cô đâu còn tâm trí mà quan sát biểu hiện trên mặt con trai nữa.

Sau một hồi lo lắng lấy lại được bình tĩnh, Thiên ôm Chính Thần vào phòng để cả hai mẹ con cùng nhau chìm vào giấc ngủ. Trong giấc ngủ trên môi cô luôn mang theo nụ cười thật lòng, có lẽ là cô đang mơ đến những ngày hạnh phúc đã xa rồi.

Một đêm này cả Chính Thần và Thiên Thiên đều ngủ rất yên giấc mà không biết ở một nơi cách đó không xa có một người suốt đêm trần trọc không thể ngủ yên.

Lâm Phong nhanh chóng phân phó thuộc hạ tìm kiếm Thiên Thiên và con trai, lần này đã biết rõ sự thật của một năm trước anh nhất định phải tìm lại được gia đình đã mất. Dù cho có bất kỳ chuyện gì xảy ra anh cũng nhất định không buông tay để người thân của mình biến mất một lần nữa. Không biết bây giờ liệu có còn kịp không nhưng chỉ cần một tia hi vọng anh nhất định sẽ nắm bắt nó bằng được không để vụt mất cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lạnh Khốc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Sĩ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Sáng sớm ngày hôm sau tỉnh dậy Chính Thần không thấy mẹ đâu vội vàng chạy khắp biệt thự để tìm, chẳng lẽ hôm qua bé làm mẹ lo lắng nên hôm nay mẹ không thèm quan tâm đến bé nữa.

"Con dậy rồi à, mau lên vệ sinh cá nhân rồi xuống ăn sáng đi." Chính Thần vừa xuống đến bếp đã thấy mẹ mình đứng dậy nhẹ nhàng nói với bé.

Thấy vậy bé nhanh chóng chạy đi làm vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo xuống dưới nhà ăn sáng. Bé thấy hôm nay mẹ cứ là lạ thế nào ấy nhưng cũng không nói nhiều chỉ lo ăn cơm rồi mau chóng tránh xa khỏi nơi này, bé cảm thấy có một sự nguy hiểm không hề nhỏ ở đây.

"Con đi đâu vậy?" Chính Thần vừa ăn cơm xong đã lập tức muốn chạy ra ngoài khiến Thiên cảm thấy nhức đầu, xem ra thằng bé đã đoán được phần nào về ý định của cô rồi.

"Con đi tìm mẹ Tâm Tâm chơi." Xem ra đúng là mẹ có ý xấu rồi, bé phải nhanh chóng đi tìm mẹ tiểu Tâm nhờ cứu giúp thôi.

"Không được rồi con trai, mẹ đã đăng ký trường rồi, lát nữa mẹ sẽ đưa con đi học." Thiên cười đến vô hại nhìn con trai, cô biết đây là cách trừng phạt đáng sợ nhất đối với con trai mình.

"Mẹ à con biết lỗi rồi sau này con sẽ không như vậy nữa." Mặt Chính Thần vắn vẹo đến không thể tả nổi, bé gét nhất trên đời chính là nhà trẻ đó nha. Nơi đó toàn là những đứa trẻ con nào có thích hợp với người trưởng thành như bé cơ chứ (???? Em trưởng thành hả)

"Con ngoan, đừng như vậy chúng ta đi thôi." Thiên Thiên mặc kệ khuôn mặt đưa đám của Chính Thần mau chóng đưa cậu đến nhà trẻ. Cô đột nhiên cảm thấy vui vẻ vì bắt được cái đuôi của đứa con trai này.

Thiên Thiên nhanh chóng và lưu loát đưa Chính Thần đến trường nhanh chóng để bé vào học còn bản thân thì nhanh chóng trở về xử lý đồng công việc đã chất cao như núi.

Nhìn những đứa trẻ ngây thơ ở đây khiến Chính Thần cảm thấy vô cùng chán nản cuối cùng cậu quyết định ngồi ở một góc nhỏ trong sân chơi bỏ máy tính sáng mới mang theo ra ngồi bắt đầu chơi game.

Đây vốn là trường học giành cho quý tộc nên sân chơi có đầy đủ tiện nghi, mà người giữ trẻ dù có thấy đứa bé nghịch mấy tính cũng không lấy làm lạ mà để chúng tự làm theo ý mình nên Chính Thần vô cùng nhàn nhã ngồi đó.

Chơi một lát Chính Thần miễn cưỡng tìm được một thú vui bắt đầu làm cho hàng loạt các cao thủ game trên thế giới thua thảm hại. Rất nhanh chóng có vô số đối thủ tìm cậu khiêu chiến khiến thế giới game rơi vào tình trạng đầu sôi lửa bỏng.

... ..

Ở một nơi gần đó Lâm Phong đang ngồi thất thần tự trách bản thân đã không thể bảo vệ tốt những người mình yêu thương.

"Cốc cốc cốc." Tiếng gõ cửa vang lên đánh tan không khí yên lặng đến chết chóc trong căn phòng.

"Vào đi." Lâm Phong lạnh lùng ra lệnh, trở về là kẻ máu lạnh vô tình, dường như người đàn ông vừa mới thất thần trong mắt tràn ngập ưu thương là một kẻ khác không phải anh.

"Chủ nhân, đã tìm được tiểu thiếu gia." Một người đàn ông bước vào cúi chào cung kính rồi nói. Thật không ngờ sau một năm mất tích chủ mẫu cũng đã xuất hiện nhưng không cách nào tìm được tung tích của cô.

Nếu không phải hấn đến tận từng trường học điều tra tìm được hồ sơ của tiểu thiếu gia đã bị người ta nguy trang thì sẽ không có cách nào tra được. May mà hấn có nhớ khuôn mặt đẹp đến hại nước hại dân của vị tiểu chủ nhân này nếu không chẳng biết sẽ bị xử phạt như thế nào nữa.

"Thằng bé đâu?" Lâm Phong kích động đứng bật dậy, nếu đã tìm được con trai chắc chắn sẽ có cách đưa vợ và con trai về bên mình. Nghĩ đến việc vợ và con trai lưu lạc bên ngoài bấy lâu nay dù biết họ được Lãnh Băng Tâm bảo vệ nhưng anh cũng không khỏi đau lòng.

Lâm Phong thực sự cảm thấy xót xa vô cùng, anh chỉ sợ Lãnh Băng Tâm đã nói sẽ không để anh gặp lại họ thì chắc chắn sẽ làm khó. Cô em vợ này tuy bình thường tỏ ra khá hiền lành nhưng chỉ cần động đến một ranh giới nhất định chắc chắn sẽ làm cho kẻ đó sống không bằng chết. Mà thật không may là trong lúc gặp lại việc Lâm Phong anh bảo vệ Ảnh đã chạm tới ranh giới đó.

"Cậu ấy đang học ở trường quý tộc G." Người đàn ông cẩn thận nói, đây là lần đầu tiên anh ta thấy chủ nhân kích động như vậy.

"Cậu ở lại lo liệu toàn bộ công việc." Lâm Phong lạnh lùng bỏ lại một câu khiến thuộc hạ đứng hình mà rời đi không thêm để ý.

Hiện tại trong đầu Lâm Phong chỉ còn hình ảnh đứa con trai đáng yêu của mình. Nhưng rồi lại nhớ đến lúc bé đồng dạng nói mình không có cha khiến anh đau nhói trong lòng.

Có lẽ đứa bé này đã biết anh làm mẹ nó đau lòng nên ghét bỏ anh, đứa con này thực sự là trưởng thành quá sớm rồi. Anh nhất định phải đưa con trai trở về bên mình cho dù nhớ đến ánh mắt chán ghét của nó đối với mình.

Chỉ cần Chính Thần bỏ qua chắc chắn Thiên Thiên sẽ vì con mềm lòng mà tha thứ cho mình. Tuy cảm thấy mình đặt chú ý lên người con trai là rất vô si nhưng đây cũng là cách duy nhất mà Phong nghĩ ra lúc này.

Lâm Phong nhanh chóng lấy xe phóng thật nhanh về phía trường học G, trên đường đi anh không hề để ý mà vượt qua vô số đèn đỏ với tốc độ kinh người. Trong đầu anh bây giờ chỉ có suy nghĩ duy nhất là đưa con trai trở về bên mình hoàn toàn không có gì khác.

Vừa bước vào ngôi trường này Lâm Phong đã nhanh chóng nhìn thấy một bóng dáng nhỏ bé đang ngồi ở một góc sân chơi chăm chú nhìn vào chiếc máy tính trước mặt. Trên môi bé nở nụ cười thỏa mãn thật giống như tiểu thiên sứ trong trắng không nhiễm chút bụi trần nào.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lãnh Khốc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Si* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

"Chính Thần." Lâm Phong gọi con trai bằng giọng run run, anh đang cảm thấy rất vui, rất hạnh phúc. Cuối cùng anh cũng đã tìm thấy đứa con trai yêu thương, chỉ cần như vậy anh có thể mau chóng tìm được vợ để gia đình mình lại có cuộc sống ấm áp như xưa.

"Chú là đang gọi tôi sao?" Chính Thần không cần ngược đầu lên cũng biết là ai đang gọi mình. Tâm trạng vui vẻ của bé trùng hẫng xuống, khẽ hừ một tiếng bé ngược mặt lên lạnh lùng hỏi người mà trước đây bé từng tôn sùng nhất trong trái tim.

"Thần, đừng như vậy con, sao lại xưng hô kiểu này, chúng ta là cha con mà." Toàn thân Lâm Phong run lên, giọng nói mang theo phần đau đớn nhìn con trai.

Anh biết mình đã sai khi quá tin tưởng thuộc hạ, nếu năm đó không phải tại anh thì bé và mẹ đâu có bị truy sát như vậy. Nếu anh sớm biết mọi việc có lẽ đã không nghĩ Thiên Thiên chỉ giận hờn bỏ đi, hết giận sẽ về thì sự việc đã không đến mức này.

Bây giờ con trai anh ở ngay trước mặt mà lại như cách xa vạn dặm, trong mắt bé tràn ngập thù hận, ghét bỏ. Hành động trực tiếp xem Phong như người xa lạ của Chính Thần đã trở thành một đả kích vô cùng lớn đối với anh.

"Chú làm ơn đừng nhận cha con bừa bãi ở đây, tôi không biết chú!" Chính Thần nhủ mảy mảy máy tính đứng thẳng người lạnh lùng nhìn Lâm Phong nhằn mạnh từng chữ một. Giấm làm mẹ bé đau khổ khóc hết nước mắt giờ lại muốn bé tha thứ cho sao, không có cửa đâu.

"Chính Thần, cha biết mình sai...." Lâm Phong vừa nói vừa vươn tay muốn ôm con vào lòng vừa để cho thỏa nỗi nhớ vừa không muốn bé quá giận dữ mà bỏ đi mất.

"Chú sai hay không không liên quan gì đến tôi cả." Chính Thần nhận thấy ý đồ của Phong lập tức xoay người tránh né vòng ôm kia nhanh chóng đánh gãy lời xin lỗi của người cha rồi chạy thật nhanh về phía sân chơi.

Thấy con trai bỏ chạy Lâm Phong cũng nhanh chóng chạy về hướng sân chơi nhưng vì bé còn nhỏ mà sân chơi lại rất đông và nhiều khu nên thoát một

cái đã không thấy bé đâu.

Vì đã trải qua một năm huấn luyện nên thân thủ Chính Thần rất nhanh, cộng thêm chỉ số thông minh vô cùng cao bé đã nhanh chóng trốn vào đám trẻ. Lợi dụng thân thể bé nhỏ nhanh chóng lẩn đến một khu nhà đồ chơi trốn vào ung dung ngồi trong một góc chờ đợi kẻ phiền phức bên ngoài rời đi.

Tìm khắp sân chơi một lát vẫn không tìm được con trai Phong nhanh chóng nảy ra ý định ra ngoài đứng ở cổng trường chờ. Cách này không những có thể tìm được con trai còn có thể giúp anh tìm được vợ và chỗ ở của hai mẹ con họ hiện tại.

Tuy không biết sao người đàn ông kia lại nhanh chóng từ bỏ ý định tìm mình nhưng Chính Thần cũng không suy nghĩ nhiều, bé nghĩ chắc là ông ta ra cổng trường chờ mình. Vừa rồi bé có thấy lúc mẹ ra ngoài có người gọi điện đến, người đó hình như là Diệp Quân. Nếu đã vậy chỉ cần chiều nay mẹ đến đón mình cùng với chú đẹp trai kia là có thể phá tan hi vọng của người kia rồi.

Nhưng dù sao cũng phải đề phòng bất trắc, có lẽ giờ này hai người đó đã bắt đầu gặp mặt nhau rồi, chắc là bé lên giờ ra chút xíu thủ đoạn rồi. Nghĩ đến đây Chính Thần lấy tay che miệng cười gian nhanh chóng ra ngoài đi tìm mấy cô giáo trông trẻ.

Cô giáo trông trẻ đang chăm chú theo dõi bọn trẻ chơi đùa chợt thấy cậu bé ôm bụng khuôn mặt thiên thần nhăn thành một mảnh đúng là dọa người, có lẽ em ấy bị đau bụng.

"Em bị sao vậy?" Cô giáo trẻ nhanh chóng ôm lấy Chính Thần lo lắng hỏi han, kiểm tra khắp người bé lo rằng bé bị thương.

"Cô ơi con đau bụng, muốn gọi điện cho mẹ nhưng không có điện thoại." Chính Thần dùng đôi mắt ngập nước đáng thương nhìn cô giáo tay thì ôm lấy bụng làm cho người ta cảm thấy bé rất đáng thương. Đối với trẻ con mà nói lúc ốm đau là lúc ỷ lại, mong muốn ở bên cạnh người thân nhất.

"Cô có điện thoại đây, con gọi cho mẹ đi." Nhìn biểu hiện của đứa trẻ trước mặt khiến người khác cảm thấy thương xót không thôi và cô giáo cũng vậy không hề suy nghĩ cầm điện thoại của mình đặt vào tay bé.

"Cảm ơn cô." Chính Thần nhỏ giọng cảm ơn rồi bấm điện thoại gọi cho Thiên Thiên muốn cô đến đón.

... ..

Thiên Thiên nhận được điện thoại của Diệp Quân thì không suy nghĩ nhiều mà nhanh chóng lái xe đến một quán cà phê yên tĩnh mà hai người đã hẹn gặp.

"Chào anh." Thiên Thiên tươi cười chào hỏi Diệp Quân, tuy rằng người này đối với mình là hoàn toàn xa lạ hơn nữa lại rất lạnh lùng nhưng không hiểu sao Thiên lại có một cảm giác quen thuộc, muốn ỷ lại vào anh ta.

"Chào cô, mời ngồi." Diệp Quân thấy cô lập tức đứng dậy kéo ghế giúp cô ngồi xuống, trong ánh mắt hiện lên tia dịu dàng hiếm thấy.

"Cảm ơn anh về chuyện hôm trước đã giúp đỡ con trai tôi. Không biết hôm nay anh tìm tôi có việc gì?" Sau khi ngồi ổn định Thiên Thiên mở miệng hỏi thẳng, cô nghĩ rằng anh ta có việc cần giúp.

"Không cần cảm ơn, đó chỉ là chuyện nhỏ thôi. Thực ra cũng không có việc gì, tôi chỉ muốn làm bạn với cô thôi." Diệp Quân cười lắc đầu nhìn cô gái trước mặt, trong lòng dâng lên cảm giác xót thương.

"Anh như vậy là có ý gì, tôi nghĩ chúng ta mới gặp nhau có một lần sao anh có thể muốn làm bạn với tôi được?" Thiên nhún mày nhìn người trước mặt, không hiểu sao cô lại thấy trong mắt anh ta có tia thương xót.

"Tôi không hề có ý gì, chẳng qua tôi có một người bạn, cô ấy từng nói nếu tôi có gặp cô thì hi vọng chúng ta có thể trở thành bạn và giúp đỡ lẫn nhau." Nhìn ra sự cảnh giác của cô Diệp Quân từ từ nói, xem ra không lấy người đó ra làm bia đỡ đạn thì chắc chắn cô sẽ không tin rồi.

Trong lòng anh đang tự mặc niệm cho bản thân chỉ hi vọng sẽ không bị người kia chính đến sống dở chết dở. Anh biết chỉ cần là người đó thì chắc chắn cô sẽ tin tưởng tuyệt đối, với thân phận hiện tại của mình anh cũng chỉ có thể dùng cách này thôi.

"Ừa người đó là ai, tôi có quen không?" Thiên lại càng khó hiểu tiếp tục nhún mày, chẳng lẽ là người cô quen?

"Tôi nghĩ cô biết cô ấy, người đó tên là Lãnh Băng Tâm." Diệp Quân cười dịu dàng nhìn cô, có lẽ hiện nay chỉ có cái tên này mới có thể khiến cô đỡ bỏ phòng bị trong lòng mà mở lòng với anh.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lãnh Khốc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

"Hóa ra anh là bạn của Băng Tâm, nếu....." Thiên Thiên vui vẻ hẳn khi biết đây là bạn của Băng Tâm, cô cũng tin rằng lời Diệp Quân nói là đúng bởi vì từ

trước đến nay chưa có ai giám mạng Lãnh Băng Tâm ra làm bia đỡ đạn cả. Cô vừa định nói sẽ chấp nhận yêu cầu của anh ta thì đột nhiên chuông điện thoại reo lên.

"Xin lỗi tôi nghe điện thoại chút đã." Nhìn thấy số lạ chắc không phải Chính Thần lại gây họa nữa rồi chứ? Lịch sự đứng lên đi về một góc không có người để nghe điện thoại.

"Alô xin hỏi ai vậy ạ?" Nhắc điện thoại Thiên Nhã nhận hỏi đối phương

"Hic...mẹ....oi....hic..." Nghe thấy tiếng của Thiên Thiên Chính Thần lập tức đưa ra giọng điệu yếu ớt, dường như bé đang bị người ta bắt nạt.

"Chính Thần, có chuyện gì nói cho mẹ biết, đừng khóc." Con trai dường như xảy ra chuyện khiến Thiên gấp tới độ muốn khóc lên được, cô nhanh chóng hỏi xem bé bị sao.

"Mẹ ơi, bụng...a.....bụng đau hic hic." Giọng nói yếu ớt của Chính Thần một lần nữa vang lên, bé thực sự cảm thấy mình có triển vọng làm diễn viên lắm, nhất định sau này phải thử mới được biết đâu bé có thể giành giải Oscar về tay mình.

"Con....con ngoan ở yên đó mẹ lập tức đến ngay." Thiên Thiên lo lắng tới mức sắc mặt trắng bệch, không biết thằng bé xảy ra chuyện gì nữa, cô chỉ còn lại đứa con trai này, nhất định không thể để nó xảy ra chuyện không may như đứa con gái nhỏ nữa nếu không cô không biết làm sao để tiếp tục sống đây.

Diệp Quân ở phía xa nhìn thấy từ lúc Thiên nghe điện thoại sắc mặt ngày càng xấu, chẳng lẽ đã có chuyện không hay xảy ra. Khi Thiên vội vàng chạy lại cầm túi xách chuẩn bị đi anh nhanh chóng kéo tay cô lại

"Có chuyện gì vậy?" Anh lo lắng nhìn sắc mặt Thiên ngày càng tái nhợt, thân hình run rẩy như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào

"Chính Thần nó....nó...." Thiên Thiên lo lắng tới mức không nói lên lời, nước mắt lưng tròng

"Được rồi, không sao đâu anh sẽ đưa em đến đó." Nhìn cô gái trước mặt khiến lòng Quân đau như cắt, anh nhanh chóng bế cô chạy về phía xe lái về trường học của Chính Thần. Thực ra anh đã sớm cho người giúp đỡ Thiên che giấu thân phận của con trai để bé đến học ở trường này nên anh biết bé đang ở đâu cũng không có gì lạ cả.

Lâm Phong đang chờ ở ngoài cửa chợt thấy Chính Thần được một cô giáo ôm ra ngoài, anh đang định tiến tới thì thấy một chiếc xe phóng như bay tới dừng lại ngay bên cạnh cô giáo đó. Tiếp theo là Thiên Thiên từ ghế lái phụ bước rất nhanh xuống ôm lấy con trai dường như rất lo lắng cho bé.

Lâm Phong kích động muốn bước đến lại thấy một cảnh làm trái tim đau nhói, từ trên chiếc xe một người đàn ông lịch lãm mang khí thế vương giả bước xuống mau chóng đỡ hai mẹ con vào trong xe. Đánh giá người đàn ông kia có vẻ cũng rất quan tâm tới Chính Thần, chẳng lẽ đây là người đang theo đuổi Thiên Thiên.

Chiếc xe mau chóng lái qua người Phong, lúc chiếc xe đi qua không ai thấy được Chính Thần trong ngực Thiên Thiên quay mặt về phía cửa xe nở nụ cười chiến thắng. Diệp Quân vốn quan sát rất tốt nên sớm nhận ra ý đồ của bé, nhìn ra cửa sổ thấy kẻ ở ngoài khiến anh càng thêm cao hứng, xem ra đứa trẻ này đã bắt đầu xù lông nhím lên để bảo vệ mẹ rồi. Mang theo nụ cười dung túng Quân lái xe nhanh về nhà của Thiên Thiên, theo anh thấy thì cô đã sớm bị dọa sợ sắp chết rồi, tiểu Chính Thần này cũng thật là biết chinh người nhưng mà anh lại càng ngày càng thích tính cách này của bé.

"Lập tức điều tra biển số xe XXX là của ai." Sau khi chiếc xe chạy qua Lâm Phong lập tức hồi phục tinh thần lấy điện thoại ra gọi cho thuộc hạ. Cho dù là ai đi nữa giám đánh chủ ý lên người vợ và con trai anh là tuyệt đối không được, anh không bao giờ cho phép chuyện đó xảy ra.

Còn Diệp Quân sau khi lái xe về đến nhà Thiên liền ôm Chính Thần về phòng rồi viện cớ đuổi Thiên Thiên xuống bếp pha nước gừng cho bé uống để bớt đau bụng.

"Mẹ con đã đi rồi còn giả vờ gì nữa hả tiểu tử kia." Sau khi đóng cửa phòng lại Quân ngồi xuống cạnh giường cười vui vẻ nhìn đứa trẻ đang cuộn mình trên đó.

"Hi hi không ngờ lại bị chú phát hiện, chú đừng có mách mẹ con nha." Tiếng cười giòn tan của Chính Thần vang lên, bé ngồi dậy cái đầu nhỏ còn không ngừng đề phòng nhìn ra cửa.

"Được rồi nhưng mà chỉ lần này thôi biết không, con không thấy mẹ con lo lắng tới mức sắc mặt trắng bệch rồi à?" Quân dung túng nhéo cái mũi nhỏ của Chính Thần đặt cậu nằm xuống giường.

"Vâng con biết rồi." Mặt Chính Thần ỉu xiu xuống, vừa rồi trên đường đi bé cũng thấy mẹ gấp tới độ muốn khóc không ngừng ôm chặt bé mà hỏi han, thực sự bé cũng cảm thấy vô cùng áy náy.

"Chính Thần con đỡ chút nào chưa, có cần mẹ gọi Tường Vy đến không?" Thiên Thiên mang nước gừng vào, trên mặt còn lộ rõ sự lo lắng bất an.

"Con không sao rồi, mẹ đừng lo lắng." Diệp Quân vừa tránh ra Thiên Thiên liền ngồi xuống mép giường, Chính Thần vội ngồi dậy nhào vào lòng cô làm nũng

"Vây là tốt rồi, lát nữa anh ở lại đây ăn cơm luôn nhé." Thiên Thiên nhìn về phía Diệp Quân hỏi, chuyện hôm nay dù sao cô cũng phải cảm ơn anh ta hơn nữa đây là người em gái mình tin tưởng, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

"Đã có lộc ăn tất nhiên là tôi phải ở lại rồi." Quân dịu dàng mỉm cười, xem ra cô bé này bắt đầu có lòng tin và không còn đề phòng anh nữa rồi, nghĩ đến việc này cũng phải cảm ơn tiểu Chính Thần, nếu không có bé anh sẽ không dễ dàng để cô chấp nhận được.

... ..

Ở chỗ Lâm Phong lại là một không khí vô cùng nghiêm trọng, anh chỉ đứng yên một chỗ trên người tỏa ra khí lạnh thấu xương khiến tất cả đều biết tâm trạng anh lúc này cực kỳ không tốt.

"Chủ nhân đã điều tra ra rồi, chủ chiếc xe đó là tướng quân trẻ tuổi nhất trong lịch sử quân đội hiện nay hơn nữa anh ta còn có thể lực khá lớn trong giới chính trị." Hoắc người được Phong phân phó điều tra vừa quay trở lại đã bắt đầu báo cáo, mồ hôi sớm đã đổ đầy lưng. Chủ nhân cũng thật là, bị người ta chọc giận giờ lại bày ra bộ mặt này với thuộc hạ làm họ lo lắng thấp thỏm không thôi.

"Anh ta có người thân, bạn bè, bạn gái gì không, còn độc thân hay không?" Chẳng lẽ tên này thấy hợp ý vợ anh nên bắt đầu theo đuổi, Lâm Phong đặt ra hàng loạt câu hỏi

"Người thân thì không có, bạn bè chỉ có vài người của giới quân đội, anh ta hoàn toàn độc thân và cho đến nay chưa từng có bạn gái." Hoắc âm thầm lau mồ hôi, may mà anh có điều tra kỹ càng nếu không bị hỏi như vậy mà không trả lời được chắc phải sớm xuống uống trà với diêm vương quá.

"Lui xuống." Hừ thật không ngờ rằng đã có con ruồi to như vậy xuất hiện bên cạnh vợ mình rồi, anh phải nhanh chóng xua đuổi nó đi chỗ khác mới được.

"Xem ra phải có quà gặp mặt rồi." Lâm Phong đột nhiên nhếch môi cười lạnh, chính thức bắt đầu chào hỏi người đàn ông đang muốn thay thế vị trí của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lãnh Khốc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Lúc này Quân chưa hề biết mình đã bị ai đó đánh chủ ý lên người, anh chỉ muốn nhanh chóng vun đắp tình cảm với Thiên Thiên cho thật tốt.

"Chú ơi." Nhân lúc Thiên Thiên đi nấu ăn, Chính Thần nhanh chóng tiến đến trèo lên đùi Diệp Quân bắt đầu đàm phán

"Có chuyện gì vậy Chính Thần." Diệp Quân chỉnh lại chỗ ngồi cho Chính Thần để cậu bé đối diện với mình, cúi người xuống hỏi lại. Nhìn tên nhóc này thì chắc chắn là đang có âm mưu gì đó đây mà, tiểu tử này đúng thật là nhiều trò mà.

"Chú có bạn gái chưa?" Chính Thần cười ngọt ngào hỏi, chỉ cần chú có bạn gái bé phải loại bỏ ngay lập tức còn nếu không có thì quá tốt rồi còn gì

"Chưa, chẳng lẽ con có hứng thú với vị trí này?" Diệp Quân nhướn mày vờ bày ra bộ mặt khó xử để trêu chọc tên nhóc kia, có vẻ như tên nhóc này đã "châm" anh rồi.

"Con mới không có, chỉ là chú cảm thấy mẹ con thế nào?" Có được câu trả lời như mong muốn, Thần vui vẻ cười rồi chớp mắt ngây thơ hỏi, với một đứa trẻ bình thường muốn có cha mẹ đầy đủ chẳng phải chuyện dễ hiểu sao huống chi chú Diệp lại có vẻ quan tâm đến mẹ nên chắc chắn có thể chấp nhận thêm bé nữa.

"Đứa trẻ này đúng thật là khó thân." Nhìn Chính Thần quan tâm mẹ như vậy khiến Diệp Quân vô cùng vui vẻ ôm bé vào lòng, anh đâu có biết tiểu quỷ nào đó ngoài việc quan tâm đến mẹ vẫn còn lý do khác đó là tránh cho người đàn ông sáng nay bé gặp ảnh hưởng mẹ lần nữa.

"Nào chúng ta ăn cơm thôi." Thiên Thiên nấu cơm xong liền nhanh chóng ra ngoài gọi một lớn một nhỏ đang thì thầm với nhau vào ăn cơm.

... ..

Từ ngày Diệp Quân ăn cơm lại ở nhà Thiên Thiên thì tình cảm của anh và hai mẹ con cô ngày càng tốt nên, Thiên cũng đã mở lòng coi Quân như một người anh trai. Nhưng điều khiến Quân lo lắng đó là trong mắt Thiên luôn chứa một tia ưu sầu rõ rệt hơn nữa anh có thể cảm nhận được trong lòng cô vẫn còn hình bóng người đàn ông đã làm cô đau khổ kia.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, vì muốn thay đổi không khí nên anh đã sớm hẹn Thiên Thiên cùng Chính Thần đi câu cá để thư giãn.

Đang lái xe từ biệt thự trên núi xuống đường như anh cảm thấy có gì đó nguy hiểm đang rình rập, chợt thấy phía trước đường có một khối nhỏ rất khó nhận thấy, với kinh nghiệm nhiều năm bị ám sát anh biết ngay đó là một loại bom ám sát chuyên dụng.

Đoạn đường tới quả bom còn rất ngắn không có khả năng phanh lại nên Quân nhanh chóng tính toán mở cửa xe nhảy ra ngoài lăn vài vòng đến gần vách núi hai tay ôm lấy đầu thật chặt. Một tiếng nổ "đùng" thật lớn vang lên, kéo theo là rất nhiều mảnh vụn của xe và đất đá văng lên người anh.

Một cột lửa bốc lên cao, khói đen nghi ngút, hơi thở chết chóc tràn ngập khắp nơi cộng thêm độ nóng của nhiên liệu càng làm không khí trở nên ngột ngạt

Chống đỡ cơ thể có chút đau nhức đứng lên nhìn chiếc xe đang bốc cháy ngùn ngụt khiến Quân khó chịu, xem ra dạo này anh đã thả lỏng mấy tổ chức trong hắc đạo quá rồi, lại còn có kẻ giám sát anh nữa, thật là không biết tự lượng sức mình. Nếu như vừa rồi có Thiên Thiên, Chính Thần hoặc Băng Tâm ngồi trên xe khẳng định là rất nguy hiểm, nghĩ đến đây mặt Quân không khỏi lạnh đi vài phần, kẻ đánh bom hôm nay anh nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn, dù là ai cũng phải xử lý gọn gàng không thể để chuyện này xảy ra một lần nữa

"Alo." Đứng lúc này chiếc điện thoại trong túi đồ chuông anh cũng không suy nghĩ nhiều lập tức bắt máy giọng nói lạnh như băng

"Tốt hơn hết là tránh xa Thiên Thiên và Chính Thần ra, người của tôi tốt hơn hết không nên tơ gần. Đây chỉ là quà gặp mặt, nếu như còn dám đến gần họ thì tốt hơn hết là chờ chết đi." Giọng nói của Lâm Phong lạnh lùng vang lên, đứng từ vị trí của anh có thể thấy rõ quá trình Diệp Quân thoát hiểm quả đúng là thân thủ rất tốt.

Không hổ danh là tướng quân trẻ tuổi tài hoa nhất hiện nay, ở vị trí như vậy mà có thể tránh thoát mà bản thân chỉ sây sát một chút. Nếu như không phải anh ta là kẻ chống đối mình Lâm Phong thực sự muốn kết giao và hợp tác thật tốt với người này.

"Hừ, xin cứ tự nhiên." Diệp Quân nghe lời cảnh cáo lập tức hừ lạnh nói rồi cúp máy, thật không ngờ người đàn ông không biết sống chết này lại giám gọi điện cho anh. Xem ra Lâm Phong đã điều tra được tung tích của Thiên Thiên chỉ là đang tìm cơ hội để đưa cô trở về thôi.

Nhưng Lâm Phong này cũng thật là nực cười lại giám uy hiếp anh, anh còn chưa tìm hắn tính sổ thì thôi lại có một màn ra mắt như vậy đúng là làm anh càng thêm vui vẻ. Đã lâu rồi không có đối thủ, nhân cơ hội này tìm chút việc làm tiện thể trả lại cho tên kia những uất ức mà Thiên đã phải chịu

Phong từ phía xa quan sát thấy vẻ mặt mặt tự cao tự đại của Diệp Quân không khỏi nhủ mày khó chịu, xem ra mình đã quá nhẹ tay rồi. Như vậy mà còn không dọa được hẳn sợ, xem ra phải cảnh cáo mạnh hơn nữa rồi nếu tiếp tục để người này bên cạnh Thiên quả thật rất nguy hiểm.

"Đại tướng, ngài có sao không?" Lúc này thuộc hạ của Diệp Quân nghe thấy tiếng nổ lập tức chạy đến, thấy tướng quân ngây người không khỏi lo lắng hỏi.

"Không sao, trở về thôi." Không muốn những người này suy nghĩ lung tung, Diệp Quân nhanh chóng xua tay bỏ qua quay người trở về

Lâm Phong cũng nhanh chóng rời đi không để lại dấu vết gì, chỉ có khuôn mặt lúc này mang tâm trạng vô cùng khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lãnh Khóc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Si* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

"Băng Tâm, hôm nay tên khốn kia dám đánh bom cảnh cáo nói anh tránh xa Thiên Thiên và Chính Thần ra." Vừa quay về đến biệt thự trên núi Diệp Quân rất không có chí khí mang vấn đề quảng cho người khác giải quyết.

"Vậy thì sắp tới có cuộc họp mặt thường niên trong nội bộ quân đội tranh thủ mời chị ấy đi cùng tiện thể cho báo chí một đề tài mới chẳng phải được rồi hay sao?" Lãnh Băng Tâm mới nghe qua không khỏi nhủ mày một cái nhanh chóng nghĩ ra biện pháp vẹn cả đôi đường.

"Ý kiến không tồi, sau này cứ vậy mà phát huy nhé anh đi mời Thiên Thiên cùng đi dự đây tạm biệt." Diệp Quân nhanh chóng tắt điện thoại mỉm cười nhàn nhạt, cô gái Lãnh Băng Tâm này về ngoài quả thật xinh đẹp nhưng mà nội tâm lại chính là ác như vậy. Thật đúng như sự phụ từ nhận xét "Lãnh Băng Tâm là ác quỷ đội lốt thiên thần" nên có vô số kẻ chết vì người này.

Xem ra hôm nay anh lại phải đến đón Chính Thần cùng bé bàn cách dụ dỗ hay cưỡng chế gì đó để tạo thêm chút náo nhiệt rồi. Còn tên kia dám chèn ép anh để xem anh làm thế nào cấm vận khiến hắn biết mình là ai, lại dám tưởng anh là quả hồng mềm muốn nắm thế nào thì nắm à.

Sau khi rời khỏi, Lâm Phong cũng cảm thấy nhớ con trai nên lái xe nhanh đến trường học định đón bé đi để hỏi một số chuyện, nếu bé có hiểu lầm phải ngay lập tức dỡ bỏ nó.

"Chính Thần, ba có chuyện muốn nói với con." Để tránh con trai lại bỏ chạy, Lâm Phong nhanh chóng tìm bé và nhắc nhở không cho bé kịp phản ứng mở miệng nói. Cũng không đợi sự đồng ý của bé mà đi thẳng ra khỏi lớp học không quan tâm đến cô giáo ở phía sau bị dọa tới sợ xanh mặt. Người đàn ông này vừa lạnh lùng vừa bá đạo là nhân vật họ không thể trêu chọc, nghĩ vậy cô giáo không biết làm gì khác ngoài việc gọi điện ngay cho Thiên Thiên.

Còn đối với Chính Thần mà nói lúc này bé đang tức giận, vô cùng tức giận, không ngờ người đàn ông này lại còn mặt mũi đến đây muốn nói chuyện. Hừ nếu không phải sợ phản kháng sẽ bị lộ việc mình giấu mẹ huấn luyện bé nhất định sẽ hung hăng giáo huấn con người này một trận.

Mang Thần ra xe, Lâm Phong nhanh chóng đóng cửa lại đặt bé ngồi đối diện mình ở ghế sau của xe để tiện nói chuyện. Không biết toàn bộ những chuyện đã xảy ra nhưng mà có một điều chắc chắn là đứa con trai này đang rất hận anh, có lẽ là nó muốn anh hoàn toàn biến mất trước mặt nó và mẹ.

"Chính Thần, cha biết mình sai rồi nhưng chuyện một năm trước thực sự chỉ là hiểu lầm thôi con hiểu không?" Lâm Phong áp đôi tay vào khuôn mặt đang vô cùng bức xúc kia nhẹ giọng nói, lời nói ấy bao gồm tất cả tình yêu sự luyến tiếc, đau khổ của anh.

"Hừ hiểu lầm, một từ hiểu lầm mà có thể bỏ qua tất cả sao, ông đùa à?" Chính Thần nhú mồm hừ lạnh, những giọt nước mắt của mẹ bé không hề quên cũng không thể nào quên được.

"Cha biết nhưng mà cha không hề phản bội mẹ con cũng như không cho thuộc hạ truy sát con cùng mẹ và di của con." Nhìn biểu hiện của con trai Lâm Phong lúng túng giải thích, anh thế là do anh quá tin tưởng vào thuộc hạ mới dẫn đến sự việc như ngày hôm nay.

"Đó là việc của ông tôi không liên quan, mau thả tôi xuống nếu không mẹ sẽ lo lắng." Chính Thần quay người nhìn về phía bên ngoài cửa sổ xe, vừa rồi lúc bé bị đưa đi chắc chắn cô giáo trong trường đã gọi điện báo cho mẹ. Chỉ sợ bây giờ mẹ đến mà không thấy bé chắc chắn sẽ đau lòng vô cùng, với tính tình của mẹ hiện nay chắc chắn là có san bằng cái trường này.

Chính Thần quả thật là đoán đúng, sau khi nghe tin Chính Thần bị đưa đi Thiên gần như điên cuồng lao thẳng xe đến trường học của bé., trong lòng tràn ngập lo lắng sợ hãi. Cô không cần biết là ai dám to gan như vậy nhưng chỉ cần biết được hần là ai cô nhất định sẽ cho hần trả giá toàn bộ những gì mình đã làm hôm nay.

Chính Thần vừa nhìn ra cửa đã thấy Diệp Quân đang đi vào phía bên trong trường bé lập tức trườn người tới gõ thật mạnh lên cánh cửa gây ra những tiếng bịch bịch. Lâm Phong để ý thấy hành động của bé lập tức dang tay ôm con trai lại nhưng đã không còn kịp nữa, kẻ họ Diệp kia đã bước đến gần chiếc xe.

"Hừ mau thả Chính Thần ra ngoài đi." Diệp Quân đang đi tìm Chính Thần chợt thấy trong một chiếc xe sang trọng phát ra tiếng bịch bịch như có ai đang gõ mạnh từ trong ra. Lại nhìn vào chiếc xe này khá quen mắt, nghĩ lại mới biết hóa ra đây là chiếc xe mà gần đây luôn đỗ trước cổng trường này mỗi lúc anh tới đón Chính Thần. Bề ngoài chiếc xe vốn bình thường nhưng nhìn kỹ có thể thấy nó được cải tiến toàn bộ không thể dễ dàng mở cửa được. Có lẽ kẻ không thức thời này đã bắt đầu không chịu đựng được mà đến tìm Chính Thần rồi. Toàn thân Diệp Quân tỏa ra hơi thở lạnh lẽo đến đáng sợ khí thế khiến kẻ đứng gần không rét mà run.

Nhìn kẻ trước xe kiêu ngạo khiến Phong không khỏi nhíu mày ôm thật chặt Chính Thần bước từ từ ra khỏi xe đứng đối mặt với Diệp Quân. Trên người anh lúc này cũng tỏa ra hơi thở lạnh lẽo chết chóc và khí thế áp bức như Diệp Quân, hai kẻ vương giả đối đầu thật khiến cho xung quanh nhất thời bị bao bọc bởi sự chết chóc đáng sợ đến mức mọi người vội tránh xa.

"Chỉ bằng một thằng nhãi như cậu, hoang tưởng." Lâm Phong càng ôm chặt con trai đối mặt nhìn Diệp Quân bằng ánh mắt sắc bén, xem ra lần dạy dỗ vừa rồi không khiến cho tên ngu đần này rút ra bài học gì rồi.

"Được vậy chúng ta thử xem thằng bé muốn theo ai." Hon ai hết Quân biết chắc chắn Chính Thần tuy không nói điều gì chỉ im lặng quan sát tình hình nhưng nếu có cơ hội bé sẽ lập tức tránh xa khỏi vòng ôm kia.

"Thằng bé là con tôi tất nhiên sẽ đi theo tôi." Phong nhếch môi xoay người mở cửa xe thì đã bị một bàn tay to giữ chặt bên vai trái bóp mạnh xuống. Nhưng anh cũng đâu phải người yếu đuối, chỉ mới như vậy chẳng khiến anh mấy may nhíu mày lấy một cái.

"Thả ra nếu không nhất định anh phải hối hận." Quân dùng lực tay cực mạnh giữ chặt vai Phong, thật không hổ là kẻ đứng đầu giới sát thủ, bình thường dù là với chiến sĩ mạnh nhất quân đội mà bị anh dùng tới sức lực này bóp vai thì tuyệt đối đau tới nhíu mày hoặc hơi thở không ổn định.

"Các người đang làm gì, mau thả con tôi ra." Đúng lúc này tiếng nói lạnh thấu xương cùng sát khí mạnh mẽ từ phía sau lập tức bắn đến khiến hai người đàn ông quay đầu, còn Chính Thần thì ngược lại ở trong lòng ai đó lập tức bày ra bộ dạng mặt ngán nước vô cùng ủy khuất.

Thiên Thiên vừa bước xuống xe lập tức thấy cảnh hai người đàn ông đang đứng tỏa ra hơi thở lạnh lẽo nhìn đáng người cũng biết là ai cộng thêm hình ảnh con trai bị ôm phản chiếu trên cửa xe khiến cô lập tức giận sôi máu. Hai kẻ đàn ông này đúng thật là không thức thời có muốn đánh nhau hay làm gì đó tốt nhất cũng không nên để một đứa trẻ bên cạnh nhờ đâu làm nó bị thương thì sao mà với thực lực của hai kẻ này chỉ sợ là sẽ gây ra án mạng thôi.

"Là anh ta muốn đưa Chính Thần đi, anh đang muốn đưa bé về nhà chơi một chút." Thấy vẻ mặt giết người của Thiên Thiên, Diệp Quân nhanh chóng vứt bỏ hết mặt mũi, chỉ khi đó toàn bộ tội lỗi lên người đứng sau không một chút thương tiếc, muốn mang người đi để xem hần có làm được không.

"Hừ tuyệt đối không có tư cách nhìn thằng bé tốt hơn hết là sau này đừng bao giờ xuất hiện trước mặt nó." Thiên Thiên vốn tin tưởng vào Diệp Quân bèn lập tức tiến đến giành Chính Thần từ tay Lâm Phong hừ lạnh đứng cách xa ra nói.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lãnh Khốc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Nhìn theo bóng dáng vợ và con trai mà lòng Lâm Phong hụt hẫng vô cùng, trái tim như bị thứ gì đó đè nặng đến không thể thở nổi mà bản thân cũng chỉ biết bất động đứng đó mà không làm được gì.

"Tốt hơn hết là sau này anh hãy tránh xa họ ra, những tổn thương anh gây ra cho họ như vậy là quá đủ rồi." Nhìn bóng dáng cô đơn tĩnh mịch của Thiên Thiên rồi đi khiến lòng Diệp Quân đau như cắt, anh bắt đầu lên tiếng cảnh cáo để tránh đêm dài lắm mộng có kẻ lại động đến cô một lần nữa. Hừ lạnh một tiếng rồi nhanh chóng bước theo chân Thiên Thiên rất tự nhiên ngồi lên xe.

"Sao anh lại ở đây?" Vừa đặt Chính Thần ngồi vào ghế lái phụ đã thấy một người da mặt rất không mong tự nhiên ngồi lên xe mình khiến Thiên nhú mày khó chịu. Hôm nay tâm trạng cô vốn không tốt giờ lại gặp người kia khiến trái tim tưởng như đã lành lại bị xé toạc lần nữa nỗi đau tràn ngập cả người, hiện tại cô chỉ muốn ở một mình để từ từ bình ổn tâm trạng.

"Anh hôm nay đến là muốn đưa Chính Thần đi chơi lên tất nhiên là sẽ ngồi đây để đi một đoạn đến chỗ anh đỗ xe rồi xin phép em mang thằng bé đi chơi rồi." Diệp Quân cười cười nói, nếu không bàn bạc trước với tiểu bảo bối sao anh có thể chắc chắn thuyết phục được cô tham gia bữa tiệc cùng mình chứ.

"Được rồi." Thiên Thiên khẽ thở dài, thật ra cô rất cần thời gian để yên tĩnh một mình giờ lại có người đáng tin để giao phó con trai cũng tốt.

"Tối rồi, anh và Chính Thần đi trước nha." Đi được một chút Diệp Quân liền nói muốn dừng lại rồi tự động mở cửa đi đến chỗ ghế lái phụ mở cửa bế Chính Thần từ trong xe ra.

"Tạm biệt mẹ." Chính Thần cười ngọt ngào vẫy tay chào Thiên Thiên rồi ôm cổ Diệp Quân với bộ dạng ngây thơ giống bao đứa trẻ năm tuổi khác. Thực ra từ lúc ông chủ này xuất hiện ở trường học bé đã sớm biết là có vấn đề rồi, nếu chú ấy muốn thỉnh giáo ý kiến của bé về việc theo đuổi mẹ thì tất nhiên là bé sẽ đồng ý rồi.

"Ừ, đi chơi vui về nhớ nghe lời chú nhé." Thiên Thiên mỉm cười dịu dàng nhìn con trai, cô phải trở về nhanh chóng bình ổn lại tâm trạng mới được. Dặn dò vài câu về thói quen của Chính Thần xong cô nhanh chóng lái xe trở về căn cứ của mình mà làm một việc rất quan trọng đó là luyện tập để giải tỏa.

"Chú có việc gì cứ nói luôn đi." Sau khi Thiên Thiên rời đi Diệp Quân liền bế Chính Thần đi vào một nhà hàng Nhật Bản gần đó định vừa ăn vừa dụ dỗ bé nghĩ cách cho mình, nào ngờ còn chưa kịp nói gì bé đã thẳng thừng đi vào vấn đề. Đứa trẻ này quả thật là rất thông minh, mới có năm tuổi mà đã trưởng thành như vậy rồi thật là giống bà diễm phúc của nó, nhất là phong cách nói chuyện lúc này.

"Thực ra sắp tới giới chức quân đội có cuộc họp thường niên, chú muốn mời mẹ cháu tham dự một phần là để mẹ cháu biết thêm về quân đội một phần cũng là để tách cái kẻ phiền phức vừa rồi tránh xa khỏi mẹ cháu." Diệp Quân nghe bé nói chỉ còn cách nói hết vấn đề ra.

"Vậy nên....." Chính Thần rất thương thức ông chú trước mặt, không nhanh không chậm nói lấp lửng được nửa câu vừa nhún mày vừa cười.

"Thì cháu hãy nghĩ cách để mẹ cháu đồng ý việc này đi." Nhìn biểu hiện đáng đánh đòn, biết rồi còn hỏi của Chính Thần khiến Diệp Quân bức tức trong lòng, sao đứa trẻ này lại thông minh quá như vậy làm gì vậy. Nếu nó dễ bảo và ngốc nghếch một chút thì đâu có hại anh mất mặt như bây giờ.

"Thực ra muốn mẹ đồng ý thì có rất nhiều cách nhưng mà cách tốt nhất là.... .." Chính Thần cười cười thân hình nhỏ bé lại gần Diệp Quân nói nhỏ gì đó mà sau khi nghe xong lại thấy miệng anh câu lên một đường cong vô cùng hoàn mỹ.

"Cháu thật thông minh, vậy cứ quyết định như vậy đi, còn bây giờ chúng ta cũng nên bắt đầu vui chơi thoải mái một ngày thôi." Hiếm có dịp tâm trạng vui vẻ lại có thêm thời gian để vun đắp tình cảm với tiểu tử thói này tất nhiên là anh cũng phải buông lỏng một ngày thôi.

Vậy là cả ngày hôm đó Chính Thần cùng Diệp Quân chạy tới chạy lui khắp nơi, hai người cũng trở lại nhà rất muộn vì không muốn làm phiền Thiên Thiên. Một lớn một nhỏ đều biết tâm trạng của Thiên cần có thời gian để bản thân bình tĩnh lại, gặp kẻ đã gây cho mình nhiều vết thương như vậy chắc chắn sẽ rất đau lòng đi.

Chẳng bao lâu sau đã đến lúc trời tối, Diệp Quân bèn nhanh chóng đưa Chính Thần trở về nhà, vừa bước vào đã thấy Thiên Thiên ngồi đợi sẵn ở phòng khách, tâm trạng lúc này có vẻ ổn định hơn trước rất nhiều.

"Hai chú cháu chơi mệt rồi phải không, mau chóng đi rửa tay rồi vào ăn cơm thôi." Thiên Thiên nhìn hai người trước mặt mỉm cười dịu dàng, dù trái tim thêm một lần rỉ máu nhưng cô vẫn phải cố hết sức vì con trai và vì những người bên cạnh cô, ví dụ như người đàn ông trước mặt chẳng hạn. Tuy bề ngoài anh ta lạnh lùng tàn nhẫn nhưng không hiểu sao cô vẫn luôn cảm thấy ấm áp, an toàn mỗi khi có anh ở bên cạnh. Lúc này nhìn hai người có vẻ rất vui mừng lại cộng thêm hôm nay Diệp Quân đã giúp cô chăm sóc con trai nên cũng không ngại ngần xóa bỏ phòng tuyến cuối cùng trong lòng chính thức coi anh như người anh trai trong nhà.

"Tuân lệnh." Một lớn một nhỏ không hẹn mà cùng ăn ý nói một câu rồi ngạc nhiên nhìn nhau cười rồi nhanh chóng vào rửa tay sạch sẽ ngồi gọn gàng trên bàn ăn.

Trái tim Diệp Quân chợt cảm thấy vô cùng ấm áp, hạnh phúc của bữa cơm gia đình khiến anh cười không khép nổi miệng. Đã lâu rồi không có cảm giác này kể từ cái ngày đâm máu khi đó, bữa cơm này chỉ thiếu cô gái kia nữa là coi như bữa cơm đoàn viên hiện nay rồi, nghĩ tới đây trong lòng anh dâng lên một nỗi chua xót khó tả.

"Anh sao vậy?" Vừa ngồi xuống cạnh Chính Thần chuẩn bị ăn cơm Thiên đã thấy Diệp Quân phía đối diện đang thất thần, trong con ngươi sâu thẳm lần đầu tiên cô nhìn thấy sự đau khổ, cô đọc mà không phải là sự trầm tĩnh như hồ nước yên ả mọi khi.

"Tôi không sao, chúng ta mau ăn cơm thôi." Biết được bản thân vô tình bộc lộ cảm xúc để Thiên Thiên nhìn thấy Quân nhanh chóng cười trừ đổi đề tài. Con người khôi phục trạng thái bình tĩnh, nhân lúc Thiên Thiên không để ý mau chóng liếc mắt qua ra hiệu cho Chính Thần.

"Mẹ ơi con nghe chú nói sắp tới giới quân sự nhà chú ấy có cuộc họp mặt thường niên, di chắc chắn sẽ tham gia hay là chúng ta đi cùng nhé." Chính Thần ngọt ngào mỉm cười nhìn mẹ mình bằng ánh mắt mong chờ cộng thêm khuôn mặt mong đợi khiến cho dù bất cứ ai cũng không nỡ lòng phản đối huống chi là Thiên Thiên. Bé đã dùng cách này với tất cả mọi người xung quanh và đều thành công một cách mỹ mãn, tất nhiên là ngoại trừ bà đi đáng sợ của bé rồi. Chính Thần ý thức được điểm mạnh cộng thêm việc kéo ai đó xuống nước khiến Diệp Quân ngồi đối diện ánh mắt tràn ngập ý cười mà khuôn mặt vẫn tiếp tục lạnh băng như thường.

"Đúng rồi, em hãy cùng tôi đến đó để tiện thể quen biết thêm một số người trong giới quân sự các nước, tôi đảm bảo họ sẽ giúp ích rất nhiều cho công việc của em sau này." Rèn sắt là phải rèn lúc còn nóng, Diệp Quân nhanh chóng bổ sung thêm, anh biết cô đang dần dần mở rộng thế lực mình nên sẽ cần đến sự giúp đỡ của mấy người đó. Nói trắng ra là bạch đạo và hắc đạo vốn không có liên quan gì nhưng sự thực là chúng dựa vào nhau để phát triển và tồn tại. Chỉ cần một trong hai thế giới này mất cân bằng rất có thể khiến cả thế giới hỗn loạn. Hơn nữa đối với Thiên Thiên hiện nay mà nói thì chỉ có Chính Thần và Băng Tâm là quan trọng nhất, trước đó tiểu quý gia đã để thêm Tâm vào đề tài cũng có thể khiến Thiên lung lay không ít.

"Đó là buổi họp mặt thường niên của giới chức quân đội không phải ai cũng có thể tham gia được, Băng Tâm vốn dĩ quen thuộc và cũng có vị trí nhất định khiến người ta kính nể mới có thể tham gia được còn tôi...." Thiên Thiên cũng rất muốn tham gia thử để biết đứa em gái kia của cô có địa vị ra sao trong bạch đạo hơn nữa đây cũng là cơ hội tốt để phát triển thế lực cho bản thân sau này. Suy nghĩ một chút cô vẫn do dự chưa chịu quyết định, với thân phận hiện tại của cô e là có phần kiêng kỵ.

"Không sao đâu mà đi đi mẹ." Chính Thần làm nũng ôm cánh tay Thiên Thiên còn không quên ném cho người đàn ông đối diện một cái liếc mắt, ông chủ này thật là sao cái gì cũng phải để bé ra tay vậy???

"Em yên tâm, nếu em đi cùng tôi chắc chắn sẽ không ai bắt bẻ gì hơn nữa tôi hiện tại cũng chưa có người đi cùng." Diệp Quân nhanh chóng nói, anh là đang từ từ dụ dỗ kèm thêm điều mà có thể Thiên Thiên sẽ lo tới khiến cô không có đường lui

"Ừm, vậy được rồi em sẽ đi cùng anh." Thấy Quân nói vậy Thiên Thiên không còn do dự nữa, dù sao đây cũng là cơ hội tốt cho bản thân

Thiên Thiên mỉm cười đồng ý rồi tiếp tục ăn cơm mà không hề thấy được hai gương mặt còn lại đang nháy mắt cười cười nhìn nhau vì đạt được mục đích, mặc dù suy nghĩ vì mục đích này là khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lãnh Khốc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Ba ngày sau, Diệp Quân ngồi trong một chiếc xe trang trọng từng được Lãnh Băng Tâm miễn cưỡng cải tạo cho chút xíu đến đón Thiên Thiên, dù sao có chiếc xe này cũng đảm bảo hơn nhiều cho Thiên Thiên và Chính Thần.

Chiếc xe đỗ lại trong sân của căn biệt thự sang trọng, Diệp Quân khoác lên mình bộ quân trang đứng đắn tạo cho người ta cảm giác muốn nín thở vì vẻ đẹp ấy. Chàng trai trẻ tuổi tuấn tú, vóc người cao lớn đứng đó với khuôn mặt lạnh lùng lại tỏa ra khí chất uy nghi của quân nhân khiến người nhìn không muốn rời mắt. Quân bước tới đầu xe từ tốn dựa vào đợi Thiên Thiên cùng Chính Thần, anh không muốn vào là vì phụ nữ luôn phải làm đẹp trước các bữa tiệc mà Thiên Thiên cũng không ngoại lệ, anh luôn sẵn sàng dành thời gian để chờ đợi cô từng chút một.

Bên trong căn biệt thự quả thật là Chính Thần đang phải ngồi đợi mẹ thay đồ, trang điểm, bé chán không có việc gì làm lại nghe thấy có tiếng động cơ xe, đoán là Diệp Quân đã đến bèn mở cửa đi ra ngoài nhìn trước một chút xem thế nào.

"Chú hôm nay rất đẹp trai." Chính Thần vừa ra ngoài đã thấy người đàn ông tuấn tú dựa vào cửa xe không tiếc khen tặng một câu, quả thật là người được bé chọn cho mẹ có khác, rất đẹp trai. Bé nhìn qua khuôn mặt của Diệp Quân chợt cảm thấy có nét gì đó rất giống mẹ nhưng nhanh chóng lắc đầu bỏ qua bước chân ngăn ngừa từ từ đi về phía trước thẳng đến lúc dừng lại trước mặt Diệp tướng quân cao lớn.

"Cảm ơn, hôm nay cháu cũng rất đẹp." Chính Thần dáng người mũm mĩm như búng ra sữa, khuôn mặt thiên thần yêu nghiệt như vậy lại mặc lên người bộ âu phục lịch lãm càng tăng thêm vẻ dễ thương khiến người ta chỉ muốn cắn cho một cái.. Nhìn bé đến gần Diệp Quân không khỏi mở miệng khen ngợi lại dang tay ra bế bé vào lòng không kìm được mà hôm một cái lên khuôn mặt như búng ra sữa kia.

"Hai người đều đẹp trai cả thôi, nhất định hôm nay sẽ thu hút không ít ánh mắt của các vị phu nhân, tiểu thư." Thiên Thiên trang điểm xong ra ngoài phòng khách liền không thấy con trai, bước ra cửa trùng hợp lại chứng kiến một màn trước mặt, trong lòng vui vẻ trêu chọc một mỹ nam và một tiểu mỹ nam trước mặt.

Chính Thần bị Diệp Quân thom vào má đang muốn né tránh nghe thấy tiếng nói của mẹ liền quay đầu nhìn về hướng đó, Diệp Quân cũng cùng lúc đó quay đầu về hướng tiếng nói. Một lớn một nhỏ đều là một mỹ nam nhưng không khỏi hít khí lạnh khi nhìn người đứng trước cửa biệt thự bởi vì cô quá xinh đẹp.

Chỉ thấy trước mặt họ là một cô gái đáng người nhỏ nhắn, làn da mịn màng như mỡ đông lại trắng ngần khiến người nhìn muốn tận tay nhéo một cái lên làn da ấy. Bộ váy dạ hội màu trắng ôm sát lấy từng đường cong trên cơ thể để lộ ra vóc người tuyệt mỹ, dưới chân xẻ dọc để lộ một phần cặp đùi nõn nà, ở phía trên chiếc váy ôm lấy bộ ngực đầy đặn để lộ xương quai xanh thon thả, bả vai và cánh tay mềm mại trắng ngần. Khuôn mặt thon gọn, đầu liên là lông mày cong cong ẩn phía dưới là đôi mắt long lanh mang chút u buồn được tô điểm bởi lông mi cong như cánh quạt, môi anh anh đào đỏ mọng. Mái tóc dài được búi lên để lại vài sợi rơi xuống bả vai và hai bên má. Nhìn vào quả thật giống nàng tiên bước ra từ trong tranh.

"Sao vậy?" Nhìn Diệp Quân và Chính Thần đứng bất động nhìn mình chằm chằm cô không khỏi khó hiểu sờ tay lên mặt hỏi, chẳng lẽ mặt cô có dính gì.

"Không sao cả, hôm nay em rất đẹp." Nhìn Thiên trước mặt, Quân hồi phục tinh thần trả lời cộng thêm một lời khen, nếu nói anh sẽ hấp dẫn phụ nữ thì cô nhất định sẽ khiến đàn ông điên cuồng.

"Đúng vậy, hôm nay mẹ đẹp lắm." Chính Thần cười ngọt ngào, mẹ của bé đẹp như vậy thực sự đã khiến ông chú đang ôm mình ngỡ ngàng rồi. Diệp đứng thẳng người ôm Chính Thần để bé ngồi về phía ghế ở phía sau rồi mở cửa làm ra hành động mời vô cùng lịch sự ý bảo cô vào trong. Thiên Thiên cũng cười nhẹ với anh bước vào trong xe ngồi cạnh con trai.

"Sao lại có ký giả vậy?" Vừa đến nơi họp mặt Thiên Thiên đã cảm thấy choáng váng bởi vô số các nhà báo đang bị một hàng quân nhân giữ lại để có một khoảng trống cho những chiếc xe của các vị quan chức trong quân đội đỗ lại. Từng người bước xuống xe đi qua cổng chính của một khu quân sự lớn nhất đất nước X, nếu như không thấy người quân đội cản trở cộng thêm mỗi người bước xuống xe đều mặc quân trang và là quan chức cấp cao trong giới quân đội khẳng định Thiên sẽ tưởng mình đến nhầm buổi họp mặt của người nổi tiếng hay là lễ trao giải phim truyền hình hoặc sự kiện nổi bật gì trong giới giải trí rồi.

"Tuy đây là buổi họp mặt của giới chức quân đội các nước nhưng những cuộc họp mặt này thường có quyết định rất lớn trong giới chức quân đội được đưa ra nên nó không những thu hút chính quyền các quốc gia mà là toàn bộ đất nước đó, vậy nên có ký giả cũng là chuyện bình thường thôi." Diệp Quân vừa dừng xe lại vừa giải thích, thực ra anh không có nói cho Thiên Thiên biết rằng anh dẫn cô đến đây chủ yếu cũng là vì có nhiều ký giả như vậy. Trước kia ai cũng biết anh chưa từng đến những buổi họp mặt như vậy mà bên người lại chưa từng có người phụ nữ nào nên một điều chắc chắn rằng giới báo chí nhất định sẽ để anh và Thiên Thiên lên trang đầu trong vài tuần tới với những suy đoán của họ thì chắc chắn có thể khiến tên ngu ngốc kia tránh xa khỏi mẹ con Thiên rồi.

Diệp Quân mở cửa bước xe khiến các ký giả sôi nổi hẳn lên, phải biết rằng vị tướng quân độc thân hoàng kim này đang là chủ đề được quan tâm nhất giới quân đội. Thấy anh bước xuống xe họ rất ngạc nhiên nhưng khi thấy anh đi vòng qua xe ưu nhả mở cửa ôm Chính Thần ra thì trong đầu họ chỉ cảm thấy choáng, thật không ngờ vị tướng quân cao cao tại thượng này lại ôm trong xe ra một đứa bé, chẳng lẽ đây là con trai anh. Nhưng chưa đợi họ phục hồi tinh thần đã có một đôi chân trắng nõn thò ra khỏi xe, ai nấy đều nín thở chờ đợi bao gồm cả ký giả và một số quan chức cấp cao trong quân đội. Trong sự chờ đợi ấy một cô gái đẹp tựa thiên thần bước xuống khoác lấy cánh tay Diệp Quân một cách dịu dàng làm cho mọi người đứng hình tại chỗ. Hai người cùng một đứa trẻ cũng mặc kệ bắt đầu bước vào trong còn đám ký giả lập tức phục hồi tinh thần mà chụp ảnh lia lịa không ngừng, đây nhất định sẽ là đề tài nóng hổi nhất trong năm của giới chức quân đội. Người phụ nữ vừa bước ra với vẻ đẹp kinh kia khẳng định là mẹ của đứa trẻ và cũng có thể là tướng quân phu nhân cũng nên.

"Chú thật là gian xảo." Chính Thần vừa đến nơi thấy nhiều ký giả trong lòng co rút không thôi, ngoài di của bé ra thì người đàn ông này cũng thật là phúc hắc quá đi, đây chẳng phải trắng trợn tuyên bố việc đánh dấu chủ quyền của chú ấy lên người mẹ cho cả thế giới biết sao? Nhưng bé cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ cười gian ghé vào tai ai đó khen ngợi một câu.

"Không cần quá khen vậy đâu." Diệp Quân vẻ ngoài vẫn lạnh như băng nhưng trong giọng nói đã tràn ngập ý cười tiếp tục cùng người đẹp bước vào trong để lại biết bao ánh mắt nghi ngờ. May mắn một điều là cuộc nói chuyện của hai người này không bị Thiên Thiên nghe thấy nếu không cô đã bị tức chết bởi hai kẻ vô lương tâm bên cạnh đã bán mình đi lúc nào mà bản thân không hề hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lãnh Khốc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Bước vào hội trường diễn ra buổi tiệc quả thật Thiên rất ngạc nhiên bởi vì đây quả thực buổi họp thường niên mà giống hệt những bữa tiệc khác trong xã hội thượng lưu. Cô vốn nghĩ rằng sẽ có rất nhiều người tới, bọn họ sẽ theo quy củ mà ngồi đúng vị trí như trong mấy tiệc ngoại giao thường thấy, nào ngờ đây là bữa tiệc đứng, bao gồm có thức ăn, rượu các loại, bồi bàn. Điều kì lạ nhất là không hề có dàn quân nhân bảo vệ nghiêm ngặt trong bữa tiệc, giương như bọn họ không hề để ý đến lý do an ninh.

Quả nhiên vừa bước vào bữa tiệc bao nhiêu ánh mắt ghen tỵ, hâm mộ, tò mò, tán thưởng đều rơi trên người Thiên Thiên. Cô giờ bắt đầu cảm thấy hối hận vì người đàn ông bên cạnh có vẻ quá xuất sắc, tại sao bản thân cô lại quen với toàn những người nổi bật quá như vậy?

"Diệp tướng quân hôm nay đến đây quả thật bất ngờ, hơn nữa bên cạnh còn có người đẹp và đứa trẻ này thật khiến tôi tò mò." Một người đàn ông cũng khá trẻ tuổi tiêu sái bước đến, bên cạnh là một mỹ nữ phương đông đẹp như hoa. Anh ta dùng giọng điệu cợt nhả như vô tình nói ra nhưng trong mắt lại hiện ra vẻ mặt như hồ ly. Nhìn sao thì khuôn mặt kia tuy hiền lành nhưng có vẻ cũng là một kẻ khá nguy hiểm, trong lòng Thiên dâng lên một hồi cảnh giác không rõ tên.

"Cảm ơn, nhưng mà được Đoàn bộ trưởng quan tâm thật sự khiến tôi có chút không yên lòng." Diệp Quân nhếch môi cười nhạt, cái con hồ ly họ Đoàn này thật khiến anh đau đầu, hẳn ta chính là những kẻ khó đối phó nhất trong giới chính trị hiện nay. Nếu hẳn ta có ý định tìm hiểu gì về Thiên Thiên thì quả thật là không thể đề phòng hết được.

"Anh nói sai rồi, điều tôi quan tâm là mỹ nữ xinh đẹp bên cạnh anh và tiểu bảo bối đẹp như thiên thần kia." Người đàn ông kia không hề quan tâm mà ném ra một câu khiến Diệp Quân tức đến ói máu. Phải biết rằng từ trước đến nay không ai không biết Đoàn Tuấn hứng thú nhất là chuyện liên quan đến những kẻ có máu mặt dù là hắc hay bạch cũng vậy thôi.

Chính Thần lúc này cảm thấy rất hứng thú với người họ Đoàn này, bé thực sự rất có hứng thú với những con hồ ly khó đối phó như vậy. Hơn nữa đây cũng là người khá có máu mặt trong giới chính trị, nếu có thể thu về tay mình đương nhiên là tốt rồi.

"Đoàn...." Diệp Quân nhúm mày khó chịu hừ lạnh trong lòng tức giận không thôi, cái tên hồ ly này thật không ngờ lại để ý đến Thiên Thiên và Chính Thần, nhưng anh còn chưa kịp phản bác đã bị một giọng nói trong trẻo mang theo tiếng cười mà lại khiến người ta lạnh sống lưng khác đánh gãy.

"Đoàn Tuấn, anh không muốn chết thì tốt hơn hết là tránh xa chị ấy ra." Băng Tâm khuôn mặt tươi cười lạnh lùng bước tới bộ dáng tuy bất cần nhưng lời nói lại khiến Đoàn bộ trưởng lạnh hết cả sống lưng.

"Đã là người em quen biết vậy tôi chỉ có thể dốc lòng giúp đỡ mà không làm gì được rồi." Đoàn Tuấn nhún vai tươi cười quay người nhìn về hướng phát ra âm thanh, anh giờ phút này quả thật có kích động muốn tự sát cho xong. Số anh đúng là không may, cả mấy năm nay không tham gia mấy buổi tụ tập như vậy, vừa tham gia đã gặp phải côm, đúng là khóc không ra nước mắt. Phải nói từ trước đến nay trong giới ngoại giao anh luôn là bách chiến bách thắng, tất cả mọi người đều có thể bị anh ta nắm giữ nhưng cô gái này tuyệt đối là ngoại lệ.

Còn nhớ năm đó nhìn dáng vẻ dịu dàng nhu nhược dễ bắt nạt của cô mà anh không ngại trêu chọc, nào ngờ bản thân đã chọc phải một ác ma bị chinh tới thể thâm. Sau này khi biết thân phận thật của cô anh thực sự cảm thấy may mắn cho bản thân đã không chết trong tay ác quỷ đội lốt thiên thần này.

"Ồ tốt nhất là như vậy, nếu không tôi không ngại đem vài cái thông tin ngoại giao của các người quăng cho đối thủ trong hắc đạo hay tổ chức khủng bố nào đó đâu." Lãnh Băng Tâm nở nụ cười tươi như hoa nhưng lại buông ra một câu nói nhẹ nhàng khiến ai đó không khỏi hít khí lạnh.

"Tôi biết rồi, rất vui được biết cô người đẹp, tôi là Đoàn Tuấn bộ trưởng bộ ngoại giao nước X. Tính ra thì tôi cũng không thua kém gì tên ở bên cạnh cô đâu chẳng qua là là có chút yếu thế hơn về danh tiếng thôi." Đoàn Tuấn rất biết điều mà lập tức làm quen với Thiên Thiên để chuyển đổi đề tài, anh chỉ sợ nếu còn nói thêm chút nữa sẽ tự mình rước họa vào thân, phải biết rằng cô gái kia là cực kỳ tùy hứng mà làm việc. Nếu chẳng may cô ta hứng lên phá hoại vài buổi ngoại giao, kế hoạch làm việc hoặc thả loại bom nào đó vào nhà anh thì quả thực tự rước họa vào thân.

"Xin chào tôi tên Lãnh Thiên Thiên, rất vui được biết anh." Thiên Thiên cười tươi chào lại, thật không ngờ vừa mới bước vào đã đụng phải con hồ ly giáo hoạt nhất trong giới chính trị. Anh ta cũng là một trong những huyền thoại bởi tuổi trẻ tài cao, tài ngoại giao luôn luôn đứng đầu, chỉ cần là thứ anh ta đề ý thì tuyệt đối không chạy đâu cho thoát. Danh xưng hồ ly được tạo ra bởi cách làm việc giáo hoạt luôn đặt ra những câu nói tưởng chừng bình thường lại khiến đối phương rơi vào cái bẫy mình giăng sẵn, trong khi nói chuyện anh ta tuyệt đối luôn là người nắm đề tài, cho dù đối phương có làm gì cuối cùng vẫn là bị anh ta làm cho phải trở về đề tài mình nói.

"Lại là họ Lãnh, xem ra hai người có quan hệ không hề đơn giản." Đoàn Tuấn nhướn mày suy đoán, hi vọng bản thân không ngu tới mức có ý định với người không nên có, dù sao đó cũng là một đại mỹ nữ có quan hệ với tầng băng ngàn năm kia.

"Tất nhiên rồi, đó là chị gái tôi." Tâm bắt đầu không kiên nhẫn trả lời, con hồ ly này xem ra bị cô dạy dỗ chưa đủ thì phải, lại dám có ý định với chị gái cô đúng là chán sống rồi.

"Vậy mọi người cứ từ từ nói chuyện, tôi có chuyện phải qua bên kia." Đoàn Tuấn nhận thấy sự thiếu kiên nhẫn trong giọng nói của ai đó mà toát mồ hôi hột, mọi người ai cũng nói anh là một con hồ ly rất nguy hiểm nhưng người phụ nữ Lãnh Băng Tâm còn đáng sợ hơn anh, vậy chắc cô ta chính là quái vật cần tránh càng xa càng tốt rồi.

Vậy là anh ta rất nhanh chóng rời khỏi khu vực nguy hiểm này cùng với mỹ nữ trong ngực bỏ lại bốn người Thiên Thiên đứng đó.

Tiếp sau đó cũng có rất nhiều người khác trong giới quân đội tới chào hỏi, qua chuyến đi lần này Thiên Thiên mới cảm thấy thực lực của bản thân còn rất non nớt. Cô chưa có bất kì mối liên hệ nào với giới chức quân đội và chính trị, hơn nữa lực lượng do bản thân tạo ra còn quá yếu để có thể tự mình đứng vững. Cô quyết định bắt đầu tạo mối liên hệ cân bằng với các thế lực hắc bạch.

... ..

Ở một nơi khác, không khí đang rất nhanh hạ thấp nhiệt độ, nhận được tin con trai cùng vợ công khai xuất hiện cùng kẻ họ Diệp kia khiến Lâm Phong thực có kích động muốn giết người. Nhìn đến hình ảnh thuộc hạ gửi về mà cả người anh như thể bị cả ngọn núi đè lên, rất khó thở.

May nhờ việc mạng lưới thuộc hạ của mình mà anh đã tìm được nơi ở của hai mẹ con, xem ra anh phải gặp mặt để nói chuyện rõ ràng với Thiên Thiên, lần này dù có bức ép anh cũng tuyệt đối không để cô tiếp tục hiểu lầm.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lãnh Khóc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Thiên Thiên cùng Chính Thần sau khi trở về không khỏi thấy lạ lùng bởi trong nhà hình như có người lạ vào. Điều mà hai mẹ con thấy choáng hơn là bên trong nhà còn có thêm dầy, dếp của đàn ông.

Đề con con trai đứng ở cửa, Thiên Thiên rút khẩu súng mi ni vẫn mang theo bên người đi vào trong, Vừa vào gần đến phòng bếp đã bị một bóng đen đánh tới không chế ôm chặt từ phía sau. Bóng đen dùng tay nhẹ nhàng không làm đau cô mà đã cướp được súng để xuống bàn ăn quả thật là cao thủ. Trong lúc cô đang đánh trả đã thấy điện bật lên người kia không chế được hai tay, ôm thật chặt cô vào lòng.

"Sao anh lại ở đây?" Thiên Thiên lạnh lùng nói, vừa rồi bị rơi vào lòng ngực quen thuộc cùng mùi hương nam tính xộc thẳng vào mũi khiến cô lập tức nhận ra người kia là ai. Trái tim chợt đau nhói, cả người hơi run lên một chút nhưng cô rất nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

"Tất nhiên là dọn đến ở cùng em và con rồi." Lâm Phong rất không để ý mặt mũi của bản thân mà nói, vòng tay càng ôm chặt cô hơn. Vừa rồi anh có nhận thấy cô chợt run lên, chắc hẳn là trong lòng vẫn còn có anh mọi biểu hiện như vậy.

"Ông làm gì, mau thả mẹ tôi ra." Chính Thần nghe thấy động tĩnh trong phòng lập tức chạy vào, nhìn người đàn ông kia ôm mẹ trong lòng bé rất khó chịu lập tức quát lên.

"Hai mẹ con bình tĩnh, chúng ta ra ngoài phòng khách nói chuyện." Nhìn hai người thân duy nhất trên đời bức mình, không muốn để họ tiếp tục hiểu lầm đành xuống giọng hòa hoãn nhưng vẫn không quên không chế vợ. Anh biết chỉ cần buông tay ra dừng nói là giải thích tất cả mà ngay cả nói một câu cũng không có cơ hội.

Thấy mẹ bị khống chế, Chính Thần không thể làm gì khác ngoài việc ngoan ngoãn đi ra ngoài ngồi trên ghế sofa. Còn Thiên Thiên tất nhiên là không có may mắn được như bé, cô là bị người đàn ông ôm chặt bế ra phòng khách cho dù có phản kháng ra sao đều bị khống chế gọn gàng.

"Thả tôi ra." Vừa ra đến phòng khách Lâm Phong cũng không có bỏ cô ra mà nhanh chóng ôm cô ép cô ngồi lên đùi mình. Dãy dựa sao cũng không thoát khiến Thiên Thiên khó chịu hết lên, cho dù là trước đây khi bọn họ còn là một gia đình, người đàn ông này cũng đâu có giám như hiện nay ở trước mặt Chính Thần làm ra những hành động đáng xấu hổ như vậy.

"Nếu còn dãy dựa nữa tôi cũng không ngại hôn em trước mặt con đâu." Thấy vợ còn phản kháng Lâm Phong không còn cách nào khác đành uy hiếp cô, nhưng quả thật ngay lập tức cô đã chịu ngồi yên trong lòng anh. Vừa nghe câu nói của anh Thiên Thiên lập tức cứng người ngồi yên không giám nhúc nhích, với con người hiện tại của anh cô rất tin tưởng anh nhất định có thể làm như vậy.

"Thực ra chuyện một năm trước tất cả đều là hiểu lầm, anh tuyệt đối không làm gì có lỗi với em và con. Lúc đó anh là bị người đàn bà kia hãm hại." Phong chân thành nói, anh nghe lời nói của Dạ liên biết chắc chắn là mọi chuyện do Ảnh gây nên. Trước đây anh biết cô ta có tình cảm với mình nên đã sớm lên tiếng cảnh cáo. Những tưởng cô ta đã từ bỏ ý định nguyện trung thành với mình nên hoàn toàn tin tưởng cô ta, thật không ngờ vì cái niềm tin chết tiệt đó mà giờ đây gia đình anh trở thành như vậy sao.

"Anh nghĩ tôi sẽ tin lời nói ngụy biện của anh sao?" Thiên Thiên nở nụ cười trào phúng, muốn cô nhẹ dạ cả tin như trước đây sao, chuyện này là không có khả năng. Cô không muốn chỉ vì cái sự ngây thơ ngu ngốc ấy mà khiến bản thân một lần nữa rơi vào vết xe đổ của quá khứ.

Ngược lại với phản ứng của Thiên, Chính Thần ngồi đó quan sát người đàn ông kia. Lúc đầu bé cũng tưởng ông ta định giờ trò gì nhưng khi nhìn thấy ánh mắt tràn ngập bi thương cùng giọng nói chân thành kia, tim bé bắt đầu giao động, dù sao đó vẫn là cha bé!

"Anh biết em rất khó tin nhưng hôm đó quả thật anh bị cô ta hạ được nên mới vậy, là do loại thuốc đó quá đáng sợ không tạo ra màu hay mùi vị gì anh mới không nghi ngờ. Hơn nữa chuyện cô ta truy sát hai mẹ con em cùng Băng Tâm anh cũng chỉ mới biết gần đây thôi." Nghe giọng điệu gay gắt của Thiên, Lâm Phong chỉ có thể bất lực giải thích, giọng nói tràn ngập bi thương cùng hối hận.

"Nhưng chuyện cô ta có thai cũng là sự thật." Thiên Thiên khó chịu lên tiếng, tuy nghe anh nói lý do cô có chút siêu lòng nhưng chợt nghĩ đến một chuyện khiến sự siêu lòng đó lập tức bị dập tắt ngay lập tức. Cô không tin anh đã lên giường để tới mức có con với cô ta rồi vẫn có thể ngụy biện.

"Anh cũng không nhớ rõ chuyện ngày đó, hôm đó anh nhớ mình đã khóa kỹ cửa để tự mình uống rượu mừng sinh nhật em nhưng không hiểu sao sáng thức dậy đã thấy cô ta nằm bên cạnh mình. Chuyện này chắc chắn là có ân tình gì đó, anh đã bắt đầu điều tra, cho anh thời gian, nhất định anh sẽ cho em một câu trả lời chắc chắn." Lâm Phong bối rối nói, trong mắt hiện lên sự quyết tâm để trấn an người bên cạnh.

"Chuyện anh muốn nói chỉ có vậy?" Nghe anh nói xong không hiểu sao trái tim chợt có chút rối loạn, Thiên Thiên vội vàng áp chế nói xuống lạnh lùng nhìn anh nhướn mày hỏi

"Đúng vậy." Phong lập tức gật đầu nói

"Vậy thì.... cửa ở đằng kia, không tiễn." Cô kéo dài giọng, nhân lúc anh chờ đợi câu hỏi của mình mà xoay người đi lên lầu tay chỉ hướng cửa nói.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lãnh Khốc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

"Chính Thần." Nhìn vợ bỏ đi mà lòng Phong tiu ngưu chán trường quay lại dùng ánh mắt cùn con nhìn con trai, dù sao mặt mũi cũng mất hết rồi thì mất thể diện thêm chút nữa trước con mình cũng không sao, dù gì thì cũng là người nhà cả mà.

"Chú tự mình đi đi, nếu không sẽ làm mẹ tôi khó chịu đấy." Chính Thần nghe lời Lâm Phong giải thích với mẹ mà giọng điệu dịu đi một chút nhưng vẫn không chịu mở miệng nói tha thứ. Nếu mọi chuyện là sự thật thì bé nhất định sẽ tha thứ nhưng dù vậy vẫn phải để ông ta chịu trừng phạt một chút.

"Haizz, cái phòng dành cho khách cạnh phòng khách cũng lâu rồi không có người ở, mai phải dọn dẹp lại thôi." Chính Thần bò từ trên sofa xuống đi lên tầng, khi đi ngang qua người Lâm Phong dường như vô tình mà hữu ý mà băng quơ nói một câu. Hi vọng mẹ không trách bé, tuy rằng người bé chọn cho mẹ rất tốt nhưng dù sao ba ruột chắc chắn vẫn tốt hơn mà.

"Cảm ơn con trai." Nhìn theo bóng dáng nhỏ bé đi lên lầu Lâm Phong nở nụ cười nhẹ khẽ lẩm bầm trong miệng. Con trai bắt đầu lung lay, anh không tin Thiên Thiên không động tâm dù chỉ một chút. Nhưng với thái độ này xem ra anh vẫn còn phải cố gắng hơn rồi, vậy thì sáng mai phải dậy sớm nấu cơm tổ thành ý thôi. Anh lặng lẽ nhanh chóng kéo vali đi tìm được phòng khách thu dọn sạch sẽ rồi ngủ một giấc ngon lành.

Sau khi lên lầu Thiên đình nhìn rằng Lâm Phong đã đi rồi nên cũng không mấy để ý, sáng sớm dậy nấu ăn cho hai mẹ con thì bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ hết hồn. Trong bếp nhà cô hiện tại trên bàn đặt đủ bánh, sữa tươi, dưa muối....., quan trọng nhất là có một người đàn ông cao lớn đang đeo tạp dề nấu cháo, mà người đàn ông này không ai khác chính là Lâm Phong rồi. Trong ấn tượng trước đây cô chưa từng thấy anh ta trong bộ dạng này, phải biết nếu chuyện người đứng đầu giới sát thủ cầm dao không phải để giết người mà là để vào bếp thì sẽ khiến người khác giật mình thế nào?

"Buổi sáng tốt lành." Nghe thấy tiếng động quay đầu lại thấy Thiên, Phong cũng không tỏ ra lúng túng chỉ cười nhẹ chào cô như việc này vẫn luôn xảy ra hàng ngày vậy.

"Sao...sao anh lại ở đây?" Chỉ tay vào người trước mắt Thiên lú lờ lỏi hỏi, chắc không phải anh ta đầu óc có vấn đề chứ, hôm qua cô đã hạ lệnh đuổi khách rồi mà.

"Anh quyết định vì em không tha thứ cho anh nên anh sẽ tới đây theo đuổi em lại từ đầu." Phong nghe vậy thu lại nụ cười trịnh trọng mà kiên định nhìn Thiên nói rõ ràng. Không thể trách anh mặt dày vô sỉ được, là con trai đã ngấm ngấm chỉ dạy anh mà. Còn nhớ lúc trước vì muốn giành cô mà nó luôn dùng kế mềm nhéo bám chặt không buông mà lần nào cũng thành công, anh đánh nâng cao tinh thần mà học tập làm theo thôi.

"Đầu óc anh có vấn đề gì không vậy, hôm qua tôi đã nói rõ ràng rồi mà. Anh lập tức đi ra ngoài cho tôi." Thiên Thiên tức đến tức ngực, lời nói dường như là lọt ra từ kẽ răng.

"Em yêu đừng tức giận, dù sao thì chúng ta cũng chưa ly hôn nên anh chắc chắn có quyền ở đây cùng em và con. Mà em đừng nói muốn ly hôn ngay bây giờ bởi vì tuyệt đối không đồng ý." Đây là lần đầu tiên Phong cảm thấy pháp luật thực ra cũng không hẳn là quá khó thực hiện. Chẳng phải anh đang tuân thủ pháp luật sao, giờ anh mới biết hóa ra mình cũng là một công dân tốt.

"Anh.....anh đừng có đứng đó ngại biện, chúng ta không sống cùng nhau lâu rồi nên anh hãy ra khỏi nhà tôi ngay lập tức." Đầu Thiên quả thực cảm thấy vô cùng choáng váng, lúc này cô thực sự có một loại kích động muốn đập vào cái bản mặt vô sỉ trước mặt.

"Chính vì chúng ta đã xa nhau lâu rồi nên anh mới chuyển đến đây để vun đắp thêm tình cảm gia đình mình, có như vậy em mới chịu tha thứ cho anh, không phải sao?" Lâm Phong nói chuyện một cách tự tin, đầy lý lẽ hùng hồn đến mức người đối diện tức tới nổi tím mặt.

"Anh.... được." Thiên Thiên tức đến nghiêng răng nghiêng lợi bước lên lầu hai tìm nó đây, cô biết mình không thể nào nói nổi với con người mặt dày này, thôi thì mặc kệ anh ta đi.

Nhìn bóng lưng Thiên rời đi Phong nhẹ nhàng thở ra một hơi, vậy là anh đã chính thức có được giấy phép ở trong căn nhà này rồi.

20) { content.eq(midLength).after(""); }]]>

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Gia Đình: Mẹ Lãnh Khốc, Bảo Bối Thiên Tài, Cha.. Vô Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.